

11e JAARGANG N° 45 – 22 JANUARI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

BEVROREN SPORT

Lijkverbranding- OP BALI

Tot de oudste godsdienstige plechtigheden op het eiland Bali, ongetwijfeld een der schoonste van den Oost-Indischen Archipel, behoort de lijkverbranding. Volgens het geloof der Baliërs is 't voor de ziel alleen mogelijk den hemel van Indra en daarna dien van Siwa te erlangen, indien hij zijn lichaam laat verbranden. Eerst na zeven maal als mensch herboren te zijn, kan hij den hemel

Heel een streek neemt aan de verbrandingsplechtigheid, die niets droevigs schijnt te hebben, deel. In het werk van W. O. J. Nieuwenkamp „Zwerftochten op Bali”, waaruit wij enkele van onze gegevens hebben geput, vindt men daaromtrent zeer uitvoerige bijzonderheden.

Een bijzondere plaats bij deze plechtigheden neemt de lijkwagen, Wodak of Badé geheeten, in. Deze wagen is een soort rijdende toren van bamboe en wordt op lange stokken naar de verbrandingsplaats gedragen.

Hoe rijker iemand is, des te meer verdiepingen heeft de toren. Het hoogste aantal, elf, mag alleen door vorsten worden gevoerd.

Het heele toestel is vaak op kostbare wijze met allerlei waardevolle sieraden omhangen. De weg naar de verbrandingsplaats pleegt onder een oorverdovend gegil en gebrul van de omstanders te worden afgelegd. De bedoeling van dit kabaal is de booze geesten op eerbiedigen afstand te houden.

Vrouwen en kinderen gaan den stoet vooraf met allerlei offers, welke bestaan uit vleeschspijzen, vruchten, bloemen, rijst.

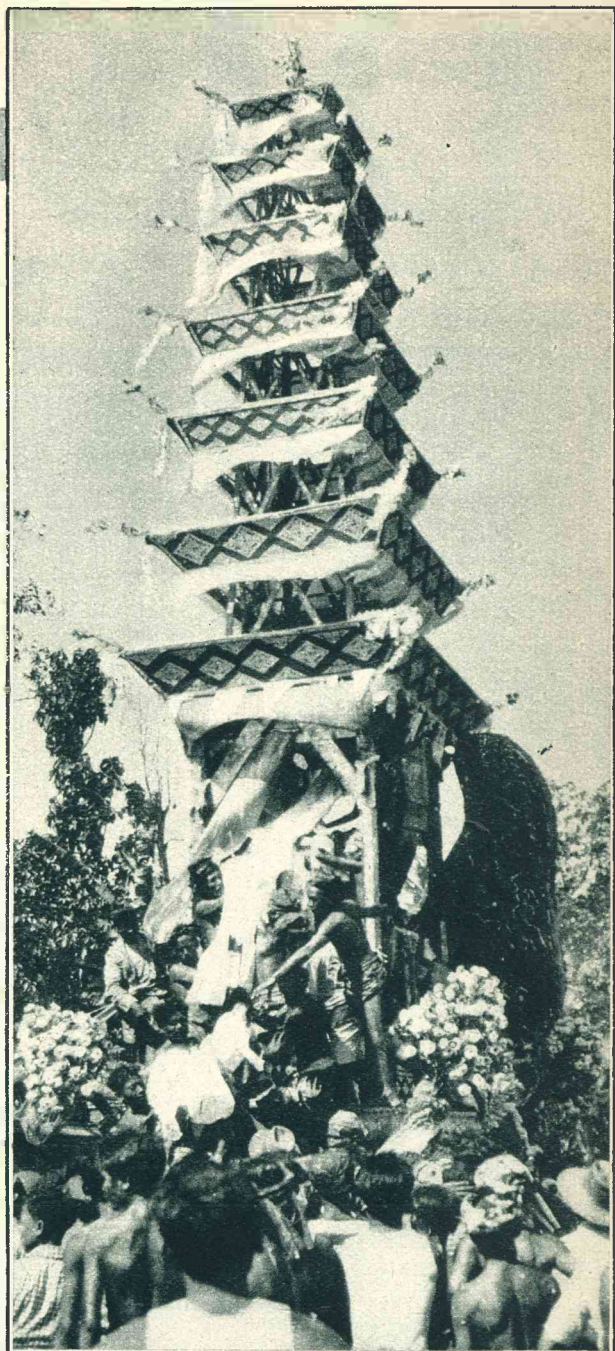
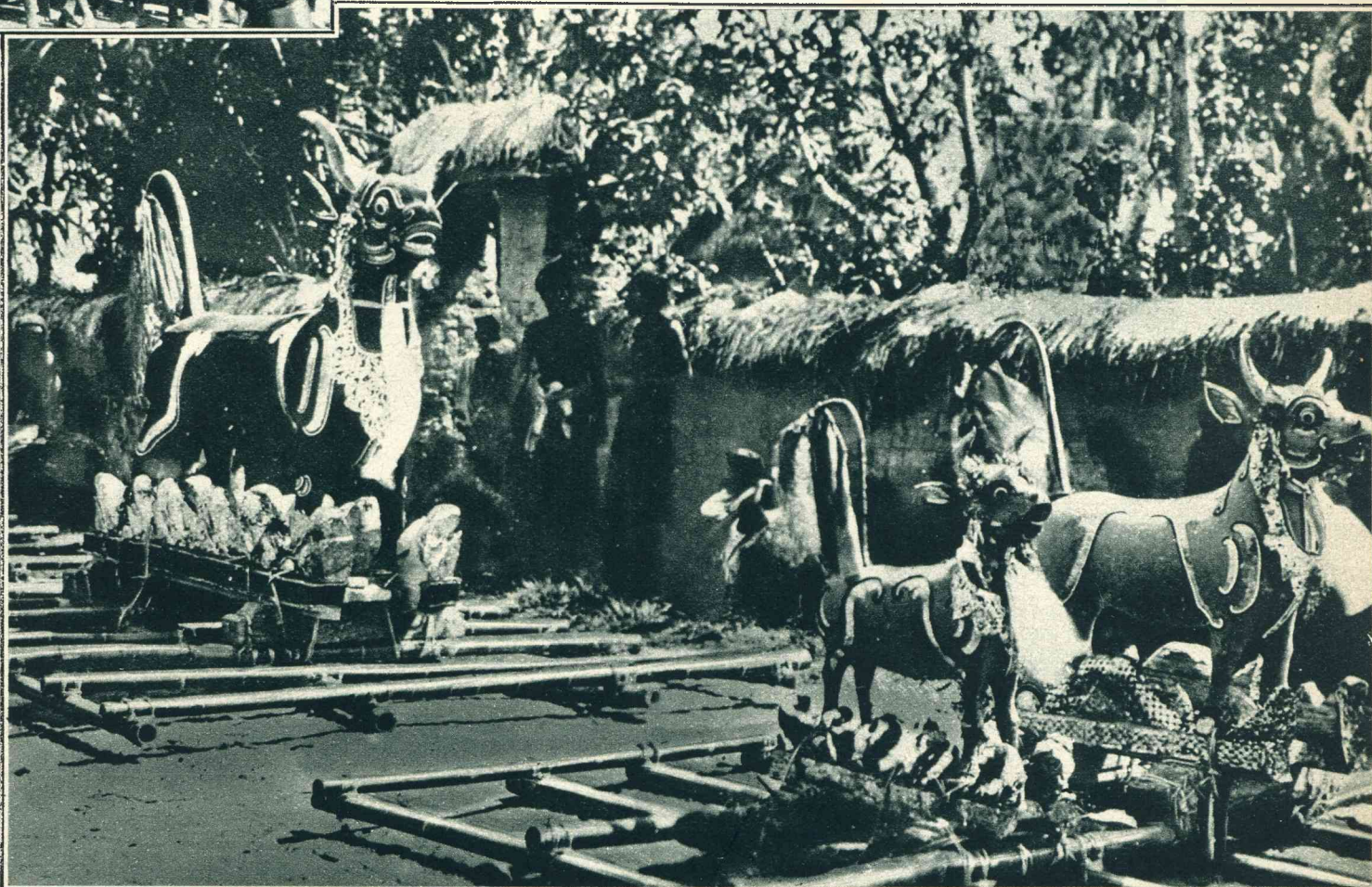
Het lijk, in witte doeken gewikkeld, wordt in de wodak gedragen. De toren telt zeven verdiepingen, er wordt dus een voornaam persoon verbrand.

De priester, die de verbrandingsplechtigheid leidt wordt naar het graf gedragen, waar het lijk doorloopt is bijgezet.

ingaan. De lijkverbranding gaat met een uitgebreid ceremonieel gepaard en de kosten ervan zijn zoo hoog, dat eerst geruimen tijd na het sterven tot de verbranding kan worden overgegaan. Arme inlanders moeten daarvoor zelfs wel een dozijn jaren sparen. Natuurlijk wordt in dien tusschentijd het lijk wel begraven. Bij de opgraving vindt men dan slechts enkele beenderen terug. Maar dit is geen bezwaar, omdat een plankje, beschilderd met 'n mannen- of vrouwenfiguur, de plaats van den afgestorvene kan innemen.

Iedere kaste heeft een eigen verbrandingskist. Voor de leden uit het vorstelijk geslacht Ksatynie, ziet deze kist er uit als een zwarte koe.

Op de verbrandingsplaats. Vrouwen dragen offeranden op het hoofd, terwijl de mannen in oude krijgscostuums zijn gekleed en spiegelgevechten gaan uitvoeren.

Op de verbrandingsplaats, aan zee of bij een rivier gelegen, aangekomen, wordt het lijk in een afzonderlijke kist gelegd en daarna met wada en al verbrand.

Gedurende een verbranding, door den schrijver van bovengenoemd werk bijgewoond, had een eigenaardige plechtigheid plaats. Een twaalfstal als soldaten verkleede inlanders, in allerzonderlingste uniformen en gewapend met houten geweren met loopen van blik, waarin eenige steentjes, die bij het aanleggen gestuwd werden, wat snelvuur moest beduiden, voerden allerlei standen en bewegingen uit. Een ervan, met een kolossale scheur in zijn broek en een blauwen bril op zijn neus, was aanvoerder en leidde, gewapend met een enorme sabel deze uitvoering, terwijl andere mannen spiegelgevechten ten beste gaven. Een en ander scheen een overblijfsel te zijn uit den tijd van de vorstenregeeringen.

Den volgenden dag heeft de mahisim-plechtigheid plaats, welke hierin bestaat, dat de asch van het lijk bijeen wordt gegaard in een bootje wordt gebracht, dat men daarna zoo ver mogelijk in zee duwt.

Een paar maanden later heeft dan het sluitingsfeest plaats, waarop de priester mededeelt, dat de goden de ziel in ontferming hebben aangenomen.

Met een enkel woord moet hier nog melding worden gemaakt van de vroegere gewoonte om bij het lijk van een man, één of meerdere vrouwen, levend, te verbranden. Het schijnt dat in 1903 een dergelijk feit zich voor het laatst heeft voorgedaan, zonder dat het

Nederlandsche bewind zulks kon beletten.

In 1633 keerden de toenmalige Hollandsche kolonisten zich al tegen deze wreede plechtigheid, zij maken melding „dat ter verbrandt soude wor-

De verbrandingskist wordt naar den brandstapel gedragen.

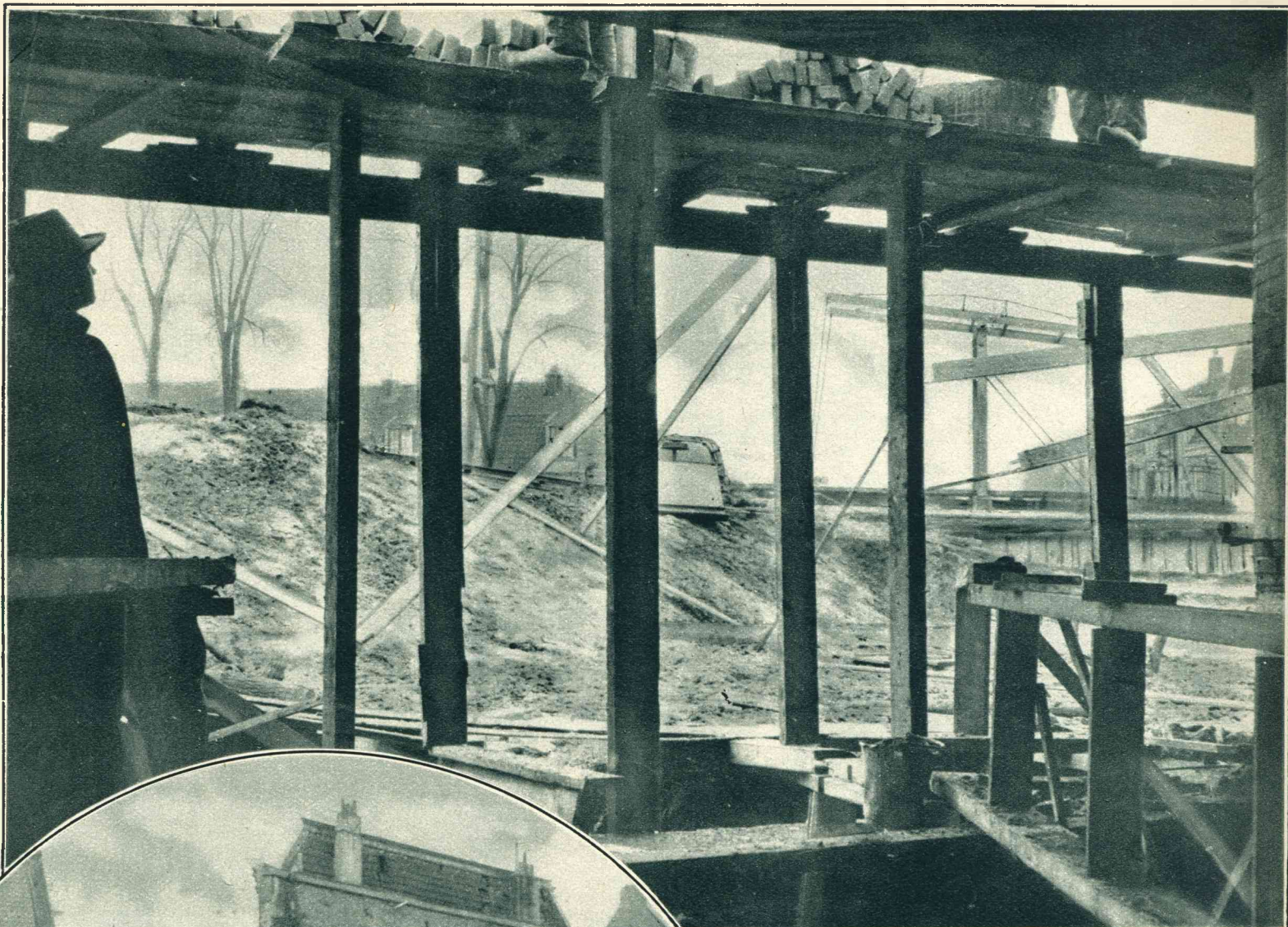
De verbranding. Ook de wada en de kist worden een prooi der vlammen.

den het doode lichaam van een groot Meester, en de wel vijftigh levende vrouwen daer mede." Zij vonden dit zulk „een schrikkelijk schouwspel, datter niet een van hun allen belust en was om 't selve te gaan besien."

De Balineesche bevolking kent vele verhalen van vrouwen, die er naar haakten hun mannen vrijwillig in den dood te volgen — en verschillende hiervan berusten op waarheid. Met deze hierbij afgebeelde exclusieve serie foto's — nog kort geleden op Bali genomen — wordt wel bewezen, dat de eeuwenoude plechtigheden nog trouw worden gevierd door een belangrijk deel der bevolking — al krijgt men uit de studies van de geleerden, die het eiland bezochten, sterk den indruk dat het een en ander niet bepaald als een tragedie opvat.

De aanleg van den nieuwen Rijksweg Amsterdam-Wieringen geschiedt in krachtig tempo. Druk is men bezig aan den bouw van een brug over de Ringvaart van den Buikslotermeerpolder. De te electrificeeren tram naar Purmerend, die thans nog over de wipbrug op den achtergrond rijdt komt ook over deze nieuwe brug te loopen.

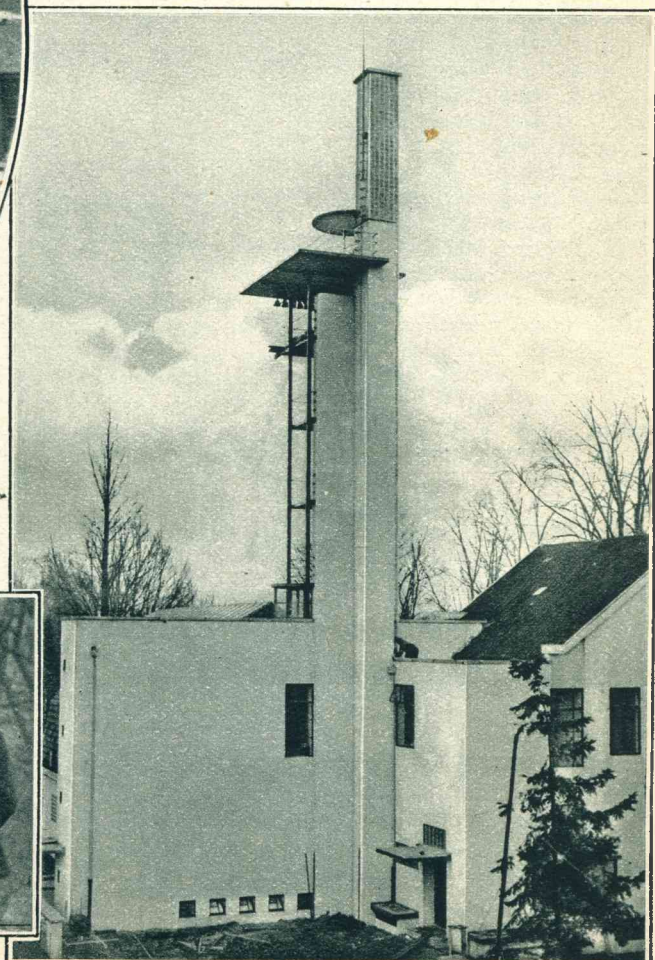
In de Joden Houttuinen, een bekend stuk oud Amsterdam, worden de huizen gesloopt. De afbraak.

De heer Wagboer, in dienst bij de Amsterdamsche Gemeentetram, is de eerste employé bij deze instelling die zijn gouden jubileum vierde. Deswege werd hij gehuldigd.

VAN HIER EN GINDS

De bouw van de nieuwe V.A.R.A. studio te Hilversum nadert zijn voltooiing. Een der vleugels met den toren.

't Snel-vliegtuig op zij gezien. Men lette op de "gladde" afwerking.

Met dit toestel experimenteerde de heer Schmidt Crans op succesvolle wijze. Hij bereikte met zijn motor van 120 P.K. een gemiddelde van 220 K.M. per uur, 't geen echter niet voldoende is voor de record-vlucht naar Indië.

Dan moet een gemiddelde worden bereikt van 300 K.M. per uur.

In Twee en een halven dag naar Indië

EEN NIEUW VLIËGEXPERIMENT

Twee vooruitstrevende vliegers, de heeren Asjes en Schouw, beiden luitenant-vliegeniers van Soesterberg, hebben het stoute plan opgevat om in twee en een halven dag naar Ned. Indië te vliegen!

Zij willen hiertoe een speciaal toestel doen bouwen en als zij genoeg geïnteresseerden kunnen vinden, zal spoedig de opdracht voor zoo'n snel-vliegtuig worden gegeven aan de firma Pander te den Haag, die ook haar aandeel wil nemen in het voortvarende plan. Reeds bouwde genoemde firma een snel-type-machine voor een der leden van de Rotterdamsche Aero-club en de vliegenier H. Schmidt Crans te Rotterdam, chef-instructeur van de Nationale Luchtvaartschool (een instituut, waarop we spoedig hopen terug te komen) is momenteel bezig dit Pander-vliegtuig in te vliegen en nauwkeurig daarmee te experimenteren, ook in verband met de snelvlucht naar Indië.

Toen we op Waalhaven kwamen, moesten we even wachten op Schmidt Crans, maar weldra kwam hij het studentikoze interieur binnenstappen van het Aero-clubgebouw, waar we echter niet lang verbleven.

De vlieger nam ons mee naar een der groote hangars, waar een prachtige K.L.M.-vogel uitrustte en waarin zich de vloot bevond van de Nat. Luchtvaart-School. In deze hangar vonden wij enkele mecaniciens bezig met wat contrôlewerk aan het vlugge Pander-vliegtuig, de P. H. A. I. K., gebouwd door den heer Slot en dat de voorlooper van den Indië-vogel werd genoemd, waarmee men trachten wil in den record-tijd van twee en een halven dag Insulinde te bereiken.

Onder deskundige leiding bezichtigden we het kleine, slanke vliegtuig,

Vliegenier Schmidt Crans vóór zijn snellen tocht.

dat geheel en al gebouwd is op vermindering van den weerstand, dus op een snelle vlucht.

Een der voornaamste factoren hiervan is een speciaal en meer symmetrisch vleugelprofiel. Voorts is de afwerking in alle details zoo „glad” mogelijk. Zelfs zullen de wielen scherp gelijnde „sloffen” krijgen.

De te bouwen machine echter, die drie maal zoo groot van afmeting wordt en een motor van wellicht 1500 P.K. zal bezitten, kan dit maximum mogelijk halen.

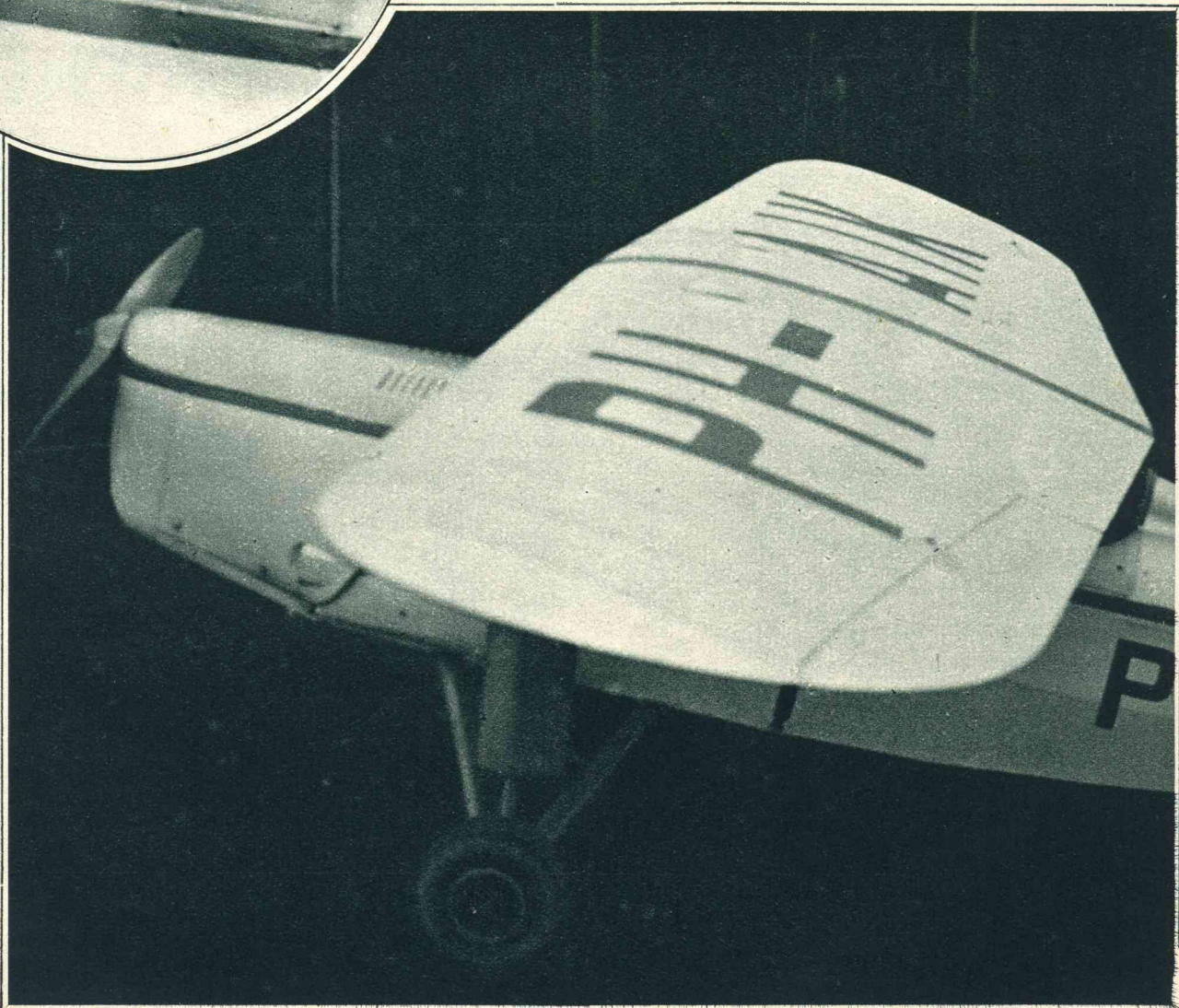
De vraag is maar, hoe lang men aan een stuk in de lucht kan blijven.

Men mag met belangstelling afwachten, of de plannen der heeren Asjes en Schouw door kunnen gaan. Is de finantieele zekerheid er, dan zal de heer Slot der firma Pander al zijn technische gaven wel aanwenden en dan zal het nieuwe evenement van het internationaal zoo gunstig bekend staande Nederlandsche Vliegwezen plaats hebben.

Of het experiment gelukken zal?

Wenschen we den mannen al vast succes toe op hun tocht naar Nederl. Indië, dien zij in twee en een halven dag denken te volvoeren!

d. H.

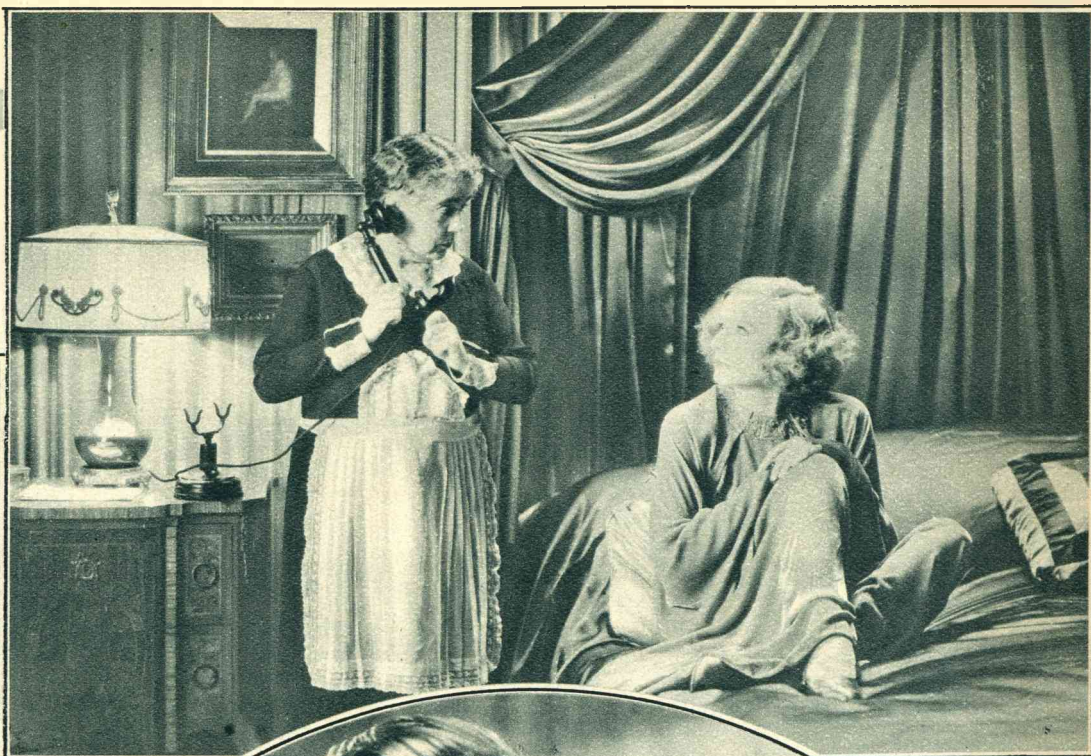

Inspiratie

Een van de laatste (hoewel niet de laatste) Greta Garbo films draagt den hierboven genoemden naam. Heel erg veel bezieling komt er echter niet in voor, al geeft Greta Garbo er wel eenig reliëf aan. Een schil-

Idylle op de trap.

„Wat moet ik zeggen, juffrouw?
Bent u thuis of bent u niet thuis?”

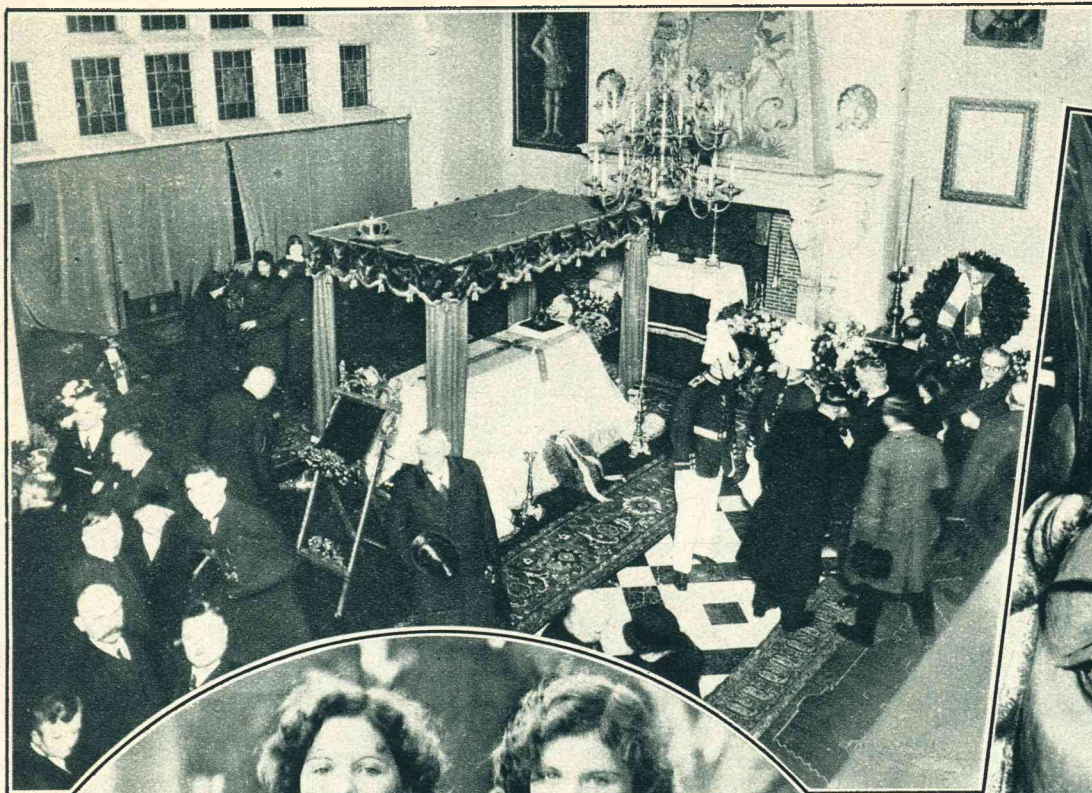

Het afscheid van haar geliefde.

dersmodel in Montmartre wordt verliefd op een edelen jongeling en terwille van hem offert zij haar tamelijk luxueuzen levensstaat op. Door allerhande oorzaken komt zij echter tot de overtuiging, dat zij voor hem nooit de vrouw kan zijn, die hij noodig heeft en dus brengt zij grootmoedig het offer van haar liefde en gaat terug naar de plaats vanwaar zij gekomen is. Zooals men ziet is dit gegeven niet direct origineel en misschien wel een ietsje te eenvoudig voor een talent als Greta Garbo bezit. De groote schare harer bewonderaars zal deze film desondanks genoeg doen. Metro Goldwyn Mayer zal deze film binnenkort uitbrengen.

„Hooge gasten” op het feest.

Te Frankfort vond de plechtige uitvaart plaats van ex-koningin Sophie van Griekenland, zuster van ex-keizer Wilhelm van Duitsland.

Voorbereidingen voor het carnaval te Nice. De wenkbrauwen van Prinses Carnaval worden bevestigd

BUITENLANDSCHE FOTO'S

De moeilijkheden van de Zuid-Amerikaansche stad San Diego zijn niet van financieelen aard, maar van artistieken aard. Er moest een schoonheidskoningin worden gekozen en men kon het er niet over eens worden aan

wie van deze beide jonge dames, die elkanders zusters zijn, de eerste prijs toe te kennen. Waarschijnlijk volgt er 'n wethouderscrisis

Te Antwerpen woedde een hevige brand — het circus Sarassani. Leden van het personeel zoeken tusschen de ruïnes naar hun bezittingen.

Ook in Japan heeft de ski-sport ingang gevonden. In de groote warenhuizen kan men een volledige ski-uitrusting koopen.

De grootsche resten eener oude cultuur

De boog van Titus met op den achtergrond het Colosseum te Rome.

Het Geplunderde Huis

DOOR LUDWIG VON WOHL -

I. DE ZONDERLINGE AANKOMST VAN JIMMY BECKETT.

De Osaka Maru lag sedert twintig minuten in de haven van San Francisco en werd gelost. Het was een oude schuit van vijfduizend ton, die slechts bij uitzondering passagiers meenam, en eigenlijk was men na iedere reis blij, wanneer de tobbe, zonder al te zware averij, weer haar plaats van bestemming had bereikt.

Er zijn van die schepen, die telkens wanneer ze de scherpe oogen der scheepscontrôle moeten passeeren, op de nominatie staan om te worden afgekeurd als niet-zeewaardig, doch die men dan ten slotte, met een denkbeeldigen klap op hun achterdeel, pardon, hun achterplecht, toch telkens weer doorlaat met een: „voor mijn part, dezen keer kan het oud mirakel er nog wel mee door!”

Nu zou men met recht de vraag kunnen stellen, waarom een allesbehalve laaggeplaatst Amerikaansch ambtenaar er juist de voorkeur aan geeft de reis te maken op dit uitgedroogde, zwartgerookte en van alle kanten gedeukte en gehavende blikken zeeschip, wanneer hij van Kobe naar San Francisco wil.

Echter: wanneer deze allesbehalve laaggeplaatste Amerikaansche ambtenaar rondwandelt in een broek met gaten, een smerig hemd, en een, zacht uitgedrukt, donkergrijsen boord onder een uitgerafeld colbertje, wanneer blijkt, dat deze elegante kleeding momenteel z'n eenige garderobe uitmaakt, op 'n paar vettige, breedgehakte zeemanslaarzen na, dan krijgt men wel een eenigszins anderen kijk op de zaak, en ziet men 'n lichtpuntje.

We willen hier in 't minst niet afdingen op de Amerikaansche ambtenaren in 't algemeen, volstrekt niet! Dat zijn keurige nette, frisch gewaschen menschen, meestal 'n beetje nuchter, behalve wanneer ze pas een dranksmokkelschip hebben aangehouden.

Maar het type Jimmy Beckett is ongetwijfeld een zeldzaamheid, wel waard eens wat nader te worden bekeken. Want niemand, die den haveloozen arbeider uit een der scheepsdekken had te voorschijn zien kruipen, een zak met 'n Japanschen firmanaam achter zich aanslepend — niemand zou voorzeker op de idee zijn gekomen — op die bepaalde idee, waarop gedurende eenige maanden niemand komen mocht, wilde het Jimmy Beckett niet het leven kosten.... dat er iets met dezen man niet in den haak was, dat hij eigenlijk voer onder valsche vlag, een wolf in schaapsvacht was, een gevaarlijke hond, dubbel gevaarlijk, omdat hij niet op z'n eigen houtje optrad — maar omdat achter hem een macht stond, onzichtbaar, maar daarom niet minder geweldig.

Zelfs de Cops, de politie-agenten, keken niet eens naar hem, maar lieten hem rustig den kade-muur langs tippelen, z'n zak met den Japanschen firmanaam achter zich aanslepend, zooals voor hem uit nog een dozijn of wat andere arbeiders.

Ze sjouwden rijst, eerste soort Japansche rijst. De zakkendragers stapelden hun zakken op bij loods F, waar een bediende van de ontvangende firma de zaak controleerde.

Jimmy Beckett wierp zijn zak boven op den hoop met een kracht, die zijn tenger, smal lichaam niet was aan te zien.

Maar dit was juist een onderdeel van de door zijn beroep gevorderde hoofdeigenschap: hem was niets aan te zien.

Niet, dat hij in staat was, zich met even groote zekerheid en ongedwongenheid te bewegen in het Savoy-hotel als in het kolenruim van een vrachtschip of in een opium-kit.

Niet dat hij in staat was, zich binnen een half uur onherkenbaar te veranderen in een gebrek-kigen ouden heer of zelfs in een Japanschen

koelie. Niet, dat hij in Kobe een half uur voor de afvaart nog drie Japansche politiebeambten overweldigd had, van wie er, na drie weken, nog altijd één in het ziekenhuis lag.

En ten slotte niet, dat hij zelf drommels goed wist, hoe zijn leven ook thans nog in voortdurend gevaar verkeerde, al bevond hij zich op den volgens de wet veiligen bodem der Vereenigde Staten — want, Japans arm reikt ver, en men wist op het oogenblik in Tokio met beslistheid, dat Markies de Brissac, die veertien dagen in Imperial gelogeed had, een Amerikaansche geheime agent was geweest.

Misschien hadden ze nu ook wel de elegante koffers van den markies gevonden, waarin twee rokkostuums, twee smokings, een jacquet, een dozijn zijden overhemden, het noodige fijn linnen ondergoed, schoenen van het fijnste lakleer — want markies de Brissac ging steeds voorbeeldig gekleed.

Misschien hadden ze zelfs nu den ouden Fu-Wang opgesnord, die beneden in het havenkwartier van Nagasaki woonde en een onbekenden vreemde, die zich door een paar wachtwoorden legitimeerde, in een gage zoekenden matroos had veranderd.

De telegraaf is sneller dan de Osaka Maru; ze konden zich allang met San Francisco in verbinding gesteld hebben; waarschijnlijk hadden ze dat ook wel — en nu was het maar zaak, zoo onopvallend mogelijk in den trein naar San Diego te komen, en vandaar naar de admiraliteitsgebouwen.

Jimmy Beckett, de zakkendrager, slofte met hangende schouders naar de Osaka Maru terug. Hij spuwde een paar maal stevig naar links en naar rechts, haalde een oude, smerige, kapotgebeten pijp uit z'n broekzak, stopte ze en keek naar vuur om.

Een breedgeschouderde jonge kerel met een pleister over één oog voorzag hem er van, en daarbij werden een paar woorden gewisseld.

„Trein naar San Diego?”

„Elf uur zestien.”

„Neem dien Chinees met dat blauwe petje in 't vizier, en hou dien kerel met z'n steenen pijp in de gaten.”

„Begrepen!”

Jimmy Beckett vervolgde zijn weg naar de Osaka Maru — maar plotseling zwenkte hij links af, rende snel langs een der loodsen, en was eenige seconden later in het straatgewemel verdwenen.

De Chinees met het blauwe petje, en de man met de steenen pijp — naar alle waarschijnlijkheid een Italiaan of een Spanjaard — begonnen ook plotseling te draven, maar de jongeman met de pleister over één oog scheen nog veel meer haast te hebben dan zij — en in zijn hulpeloosheid botste hij tegen den Chinees aan, die in z'n volle lengte met de straatsteenen kennis maakte.

Daarmee echter blijkbaar niet tevreden, struikelde de bepleisterde ook nog over een steen en kwam vlak voor de voeten van den Italiaan terecht, zoodat deze over hem heen duikelde en in onzachte aanraking kwam met het plaveisel.

Bovendien begon hij ook nog te schelden, noemde den Italiaan een „luizig zwijn” en den Chinees, die ijlings overeind gekrabbeld was en weer verder wilde, een „vuil schilpaddenei”, en dat is wel de ergste belediging, die men een zoon van het Hemelsche Rijk kan toevoegen.

Buiten zichzelf, hoewel zonder 'n spier van z'n gezicht te vertrekken, trok de gele z'n mes en ging den gepleisterde te lijf, die het gele gevaar echter met een geweldigen trap bliksemsnel buiten gevecht stelde.

Maar ook de Italiaan was weer opgestaan en er ontstond een stevige vechtpartij, waarin ten slotte twee politieagenten zich mengden, een paar

builen van hun gummi-stokken en **No. 1** een volksoploop. Ten slotte begaf men zich gezamenlijk naar den politie-post, waar de gepleisterde zich echter pas in de cel als lid van den geheimen dienst legitimeerde.

De beide andere deelnemers aan het relletje waren in ieder geval voor de eerstkomende veertien dagen schaaamat gezet.

Jimmy Beckett had intusschen een autobus genomen, was er weer afgesprongen, had een tweede bus genomen en belandde eindelijk in een twaalfde-rangs-hotelletje, waar hij een kamer nam, welke afsluitmogelijkheden hij onmiddellijk aan een zeer grondig onderzoek onderwierp.

„Eerste etappe bereikt,” dacht hij dan, en hij keek hoe laat het was.

Kwart voor tien.

En de trein naar San Diego vertrok om elf uur zestien. Schitterend.

Hij floot zacht een opgeruimd deuntje. Anderhalf uur tijd. Dat was meer dan genoeg.

In de kamer bevond zich, behalve een alleszins onbetrouwbaar ledikant, een wormstekige kleerkast en een grijsachtig weefsel op den grond, dat een karpel voor moest stellen, ook nog een spiegel, die buitengewoon groot was.

Wel ontsierde een barst van ongeveer 'n halven meter z'n schoonheid eenigszins, maar voor z'n hoofddoel was het meubel toch nog wel geschikt.

Jimmy Beckett ging er voor staan en bekeek zich aandachtig.

Mager geworden, de laatste drie weken. En een baard — al was het nu bepaald geen pronkbaard! 't Was een mengsel van blonde en donkerder weerborstels: dat een baard zóó gemeen kon maken! En peinzend streek Jimmy zich met de hand over het stoppeld van zijn kin.

Dat scheen hem plotseling op een idee te brengen. Hij grinnikte. Uit zijn verrafeld jasje kwam een aan de hoeken omgebogen en besmeurd notitieboekje te voorschijn, waar hij een blaadje uit scheurde. Met een bijna onzichtbaar stompje potlood krabbelde hij daar een paar rijen schijnbaar nietszeggende cijfers en letters op. Dan belde hij; het duurde vrij lang eer er op de deur geklopt werd en een buitensporig dikke mulattin geërgerd kwam informeren wat er aan de hand was.

Jimmy stak duim en wijsvinger in z'n vestzakje en haalde er een briefje van vijf dollar uit, een wonderlijken schat voor zóó'n vest.

„U moet me een groot plezier doen,” zei hij. „Wilt u dit briefje door een jongen naar het adres laten brengen, dat hier op den achterkant staat? Dat zou heel vriendelijk van u zijn. Hier is ook een footje voor hem.”

De mulattin ontblootte vriendelijk haar hagelwitte tanden. Er kwamen hier wel meer havelooze logé's, die de zakken vol dollars hadden. „Ik zal hem dadelijk sturen, mistah! Dank u wel, mistah!”

„Integendeel, madam, de dank is geheel aan mijn kant....”

De vormeloze vleeschklomp deed een poging om werkelijk teeder te glimlachen en schommelde de deur uit.

Uit zijn blijkbaar onuitputtelijke zakken haalde Jimmy Beckett een verroest Gillette-scheerapparaat, een mesje en een restje scheerzeep, zorgvuldig bewaard voor den dag van vandaag.

Dan begon hij zich in te zeepen.

Een half uur later kwam de dikke mulattin weer naar binnen geschommeld.

„Daar is een dame, mistah — ”

„Laat haar binnen.”

„Jawel, mistah — ”

De dame trad binnen en vloog Jimmy met een vreugdekreet om den hals.

„Elsie,” riep deze met zulk een ontroerde stem, dat de aan de deur luisterende mulattin er de tranen van in de oogen kreeg.

„Jimmy, jou lieve jongen! (Kan dat zwarte nijlpaard door het sleutelgat kijken?)”

„Dag m'n engel, blij, dat ik je weer zie! (Nee, ik heb het sleutelgat met scheerzeep dichtgestopt. maar luisteren doet ze!)”

„En ik dan, Jimmy — (gaat de deur naar buiten open?)”

„Ik vind het heerlijk, dat ik je weer zie, Elsie! (Ja, naar buiten!)”

„(Heb je zeep in 't sleutelgat gesmeerd? Zeg, ik geef dat Nijlpaard er achter 'n tik tegen d'r hoofd!) Ik geloof, dat ik van louter vreugde m'n handschoenen voor de deur heb laten vallen, Jimmy — o, neemt u me niet kwalijk, madam, raakte ik uw hoofd met de deurekling? Dat spijt me, — ach hemeltje, daar heb ik ze zoowaar zelf in m'n hand — doet het erg pijn?!... Ziezoo, die is vertrokken! Nu kunnen we eindelijk eens rustig praten! Ja, je hebt wel den code gebruikt, maar hij was niet onderteekend. Welk nummer?”

„213. Heb je alles meegebracht?”

„Nee, mijnheer!”

„Wat zeg je, nee?”

„Er stond toch zeker een schrijffout op dat briefje? Ik wilde me eerst eens overtuigen!”

„Alle drommels! Zijn jelui dan allemaal me-sjokken daar op 't bureau!”

„Ik kan 't wel even gaan halen.”

„Ik kan niet wachten!”

En hij keek de frissche, vrij elegante jongedame met haar iets te blonde haren eens onderzoekend aan.

„Geef mij je bovenkleeren!” gebood hij.

De jongedame schrok terug.

„Wat zegt u? Wat bedoelt u?”

Met een bliksemsnellen greep zette Jimmy het ledikant overeind tegen den muur.

„Daar heb je een kamerscherm. Daarachter kun je je uitleeden. Ongeluksworm! Hoeveel tijd heb je nodig om te begrijpen, dat ik je kleeren nodig heb, en dat er geen minuut te verliezen valt. Ben je in geheimen dienst, ja of nee? Je haar is toch niet echt, hè?”

„Natuurlijk niet! Moet ik soms hier met m'n eigen haar rondlopen, zoodat ze me morgen met den vinger na kunnen wijzen hier in de buurt: „Kijk, daar gaat Mary Whooper van den geheimen dienst!”

„Dan geef je die pruik maar hier. Halt — eerst je handtasch. Lippenstift, oogharenpenseel, poeder, crème — ja, alles is er in. Dank je wel. 'n Fijn pruikje, 'n beetje erg blond, maar dat zie je wel meer.”

„Maar...”

„Laat me thans met rust. Ik ben aan 't schilderen.”

Zorgvuldig bedekte Jimmy thans voor den spiegel zijn zeer glad en jongensachtig gezicht met een dunne laag vet-crème.

Dan wat rood op de wangen, niet te veel, want buiten was het volop dag.

Heel veel poeder, vooral op de kin en om den neus.

Nu de oogen nog — de wimpers moesten stijf worden van de schmink, dan was 't pas goed —

„Maar...”

„Hou je gemak. Ik ben met den mond bezig. Je lippenstift is brutaal rood, Mary Whooper. 't Spijt me, dat ik het zeggen moet, maar erg so-liede zie ik er, geloof ik, niet mee uit. Allesbehalve bescheiden. Hoe draagt men de wenkbrouwen op 't moment? Dun of zwaar?”

„Middel — Maar hoe moet ik...”

„Kalm aan. Zóó!”

Op de krachtige, breede schouders van Jimmy Beckett stond een sierlijk geschminkt poppenge-zicht. Hij had zijn gerafeld jasje uitgetrokken. En hij bleek thans allesbehalve tenger te wezen.

„Je kousen en schoenen, alsjeblief.”

„Ja maar, ik bevries,” klonk het aan den anderen kant van het geïmproviseerde kamerscherm op jammerlijken toon.

„Je kunt mijn boeltje aantrekken!” En een bundeltje niet al te propere sjouwerskleeren werd over den opstaanden bedderand geslingerd.

„Ik moet je zeggen, nummer 213, dat boeltje van je kon wel een beetje netter zijn! Waar heb je daar mee rondgezworven?”

„In 't vrachtruim van een oude zeeschuit, kleintje. En nu je japon alsjeblief.”

Na eenige oogenblikken trad Mary Whooper, als sjouwerman gekleed, te voorschijn en bracht Jimmy haar japon.

Zorgvuldig zette deze zich de blonde pruik op. Die paste tamelijk. Gelukkig de hoed ook. Want Mary Whooper had een tamelijk uitgebreiden schedel. De schoenen met hooge hakken moesten natuurlijk in de breedte wat uitgerekt worden, om te passen.

„Negen en een halve dollar!” zei Mary Whooper vinnig. „En wilt u me nu vertellen, hoe ik hier uit kom?”

„Dat zijn jouw zaken, kindlief. Waarom heb je je niet aan mijn briefje gehouden, en nu de noodige spullen meegebracht.”

Voor den spiegel met de barst van een halven meter keerde en wendde zich een elegante jonge dame.

'n Beetje opzichtig gepoederd en geverfd — maar geen sterveling zou er een man achter hebben gezocht.

„'t Is kolossaal!” bekende Mary Whooper met verstand van zaken.

„Om op te spuwen!” constateerde de jongedame voor den spiegel. „Als ik mezelf op de straat tegenkwam, zou ik in in een grooten kring om mezelf heen loopen. Verduiveld! Wat knellen die schoenen van je, Mary Whooper! Die zijn je zelf zeker ook veel te nauw!”

„'n Beetje eigenlijk wel! Die schoenen van u zitten me wel wat ruim daarentegen! Dat gelooft u zeker wel!”

„Niet kwaad zijn, engeltje. O ja, heb je geen oorringen?”

„Ja, maar die moet ik terughebben!”

„Uiterlijk morgen krijg je alles terug. Ben je soms bang, dat Bob of Johnny of hoe ie heeten mag, je vraagt of je z'n cadeau naar den lommerd hebt gebracht? Nu je mantel nog, Zóó. Dank je wel! Ik ben klaar! 't Is goed,” vond de mannelijke jongedame, „dat je ongeveer mijn grootte hebt. Het beste, Mary Whooper, en tot ziens!”

„Ja maar, kunt u mij nu niet eens zeggen, hoe ik hier op een fatsoenlijke manier weer uit kom. Ik deug niet voor man.”

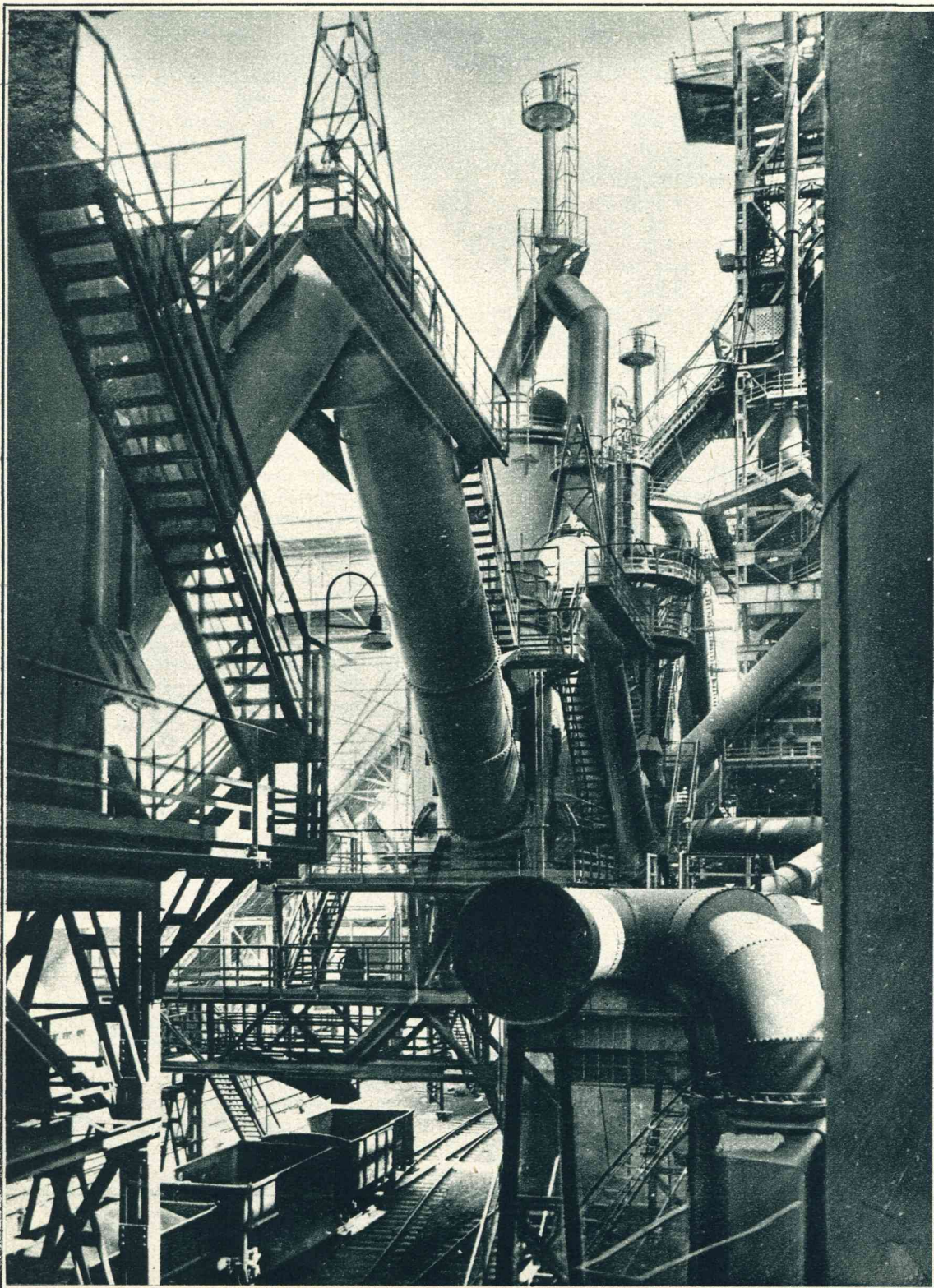
„Ik zal een jongen een briefje meegeven, zooals ik dat al meer heb gedaan — in de hoop, dat ze er beter op reageeren dan op m'n eerste aan jullie kantoor gericht! En anders overnacht je hier maar!”

„Waar gaat u thans naar toe?” informeerde Mary Whooper.

„Dienstgeheim! Ik kom van overzee en ze zitten me op de hielen!”

„Gut! Zoo herkent uw eigen moeder u niet!”

Jimmy wierp een laatsten blik in den gebarsten spiegel.

Moderne techniek:
Hoogovenbouw bij de fabrieken van Krupp te Essen.

Moderne techniek: De afdeling metaalwerken in de fabrieken van Siemens-Schuckert te Berlijn.

„Ja, ik geloof ook wel, dat het in orde is. Tot ziens dus, kindje, tot ziens. De groeten aan Man- nering en de collega's!”

„Je ziet er uit als Mary Pickford.”

Jimmy schudde van 't lachen.

„Arme Mary. Goed, dat ze 't niet hoort. Tot kijk!”

En Jimmy Beckett zweefde op z'n hooge hakken bevallig de deur uit.

Van den hoed hing een half lange voile-slui- er af: dat was een geluk.

Want de mogelijkheid bestond, dat hij de dikke Mulat in de armen liep — en Jimmy had een kleinen, korten, en Mary Whooper een tamelijk spitsen neus.

Maar overigens kon men hem, zeker niet op meer dan twee passen afstand, onmogelijk onderscheiden van de vrouwelijke politiebe- ambte.

Zijn bewegingen waren rustig en beheerscht, zonder het geringste spoor van onzekerheid. De dame, die daar de trap afliep naar beneden, wist precies, wat ze wilde, en vertoonde een koele, hoogmoedige facie, in staat ook den hoffelijk- sten en voorkomendsten man als een koud stort- bad af te schrikken....

De dame telefoneerde in de eerste de beste comestibleszaak, wat ten gevolge had, dat de ongelukkige Mary Whooper een half uur later tusschen twee politieagenten werd afge- haald.

Daarna reed ze naar het station. Het was elf uur, toen ze er aankwam. Ze kocht een kaartje naar San Diego. Op het perron monsterte ze de menschen, die evenals zij, op den express wacht- ten, en moest een vluchtigen glimlach onderdruk- ken.

Minstens een half dozijn lieden wachtten hier op Jimmy Beckett.

De jongedame deed haar handtas open, haalde haar poederdoosje te voorschijn en begon zich breedvoerig het neusje te bepoederen.

II. JIMMY GAAT RUST NEMEN.

Mary Whooper,” las kolonel Mac Tavish op het visitekaartje. „Geheime dienst. Voor den drommel! Wat moet dat vrouwmensch van mij! Zeg haar, dat ze zich maar bij luitenant Hawkins vervoegt!... Ja, zeg haar dat maar!”

„Uitstekend, kolonel. Maar de dame staat er absoluut op, u persoonlijk te spreken.”

„Staat ze daar absoluut op?”

En kolonel Mac Tavish keek den ordonnans verbaasd aan.

„Zeg haar, dan maar, dat ze naar de maan kan loopen. Begrepen?”

„Om u te dienen, kolonel.”

„Wat hebt u eigenlijk tegen een arm meisje als ik?” vroeg zoetsappig een vreemd klinkende stem.

Kolonel Mac Tavish sprong overeind. „Wie — wat — hoe komt u hier?...”

De jongedame wendde zich tot den ordonnans. „Kom, jochie,” zei ze hartelijk, „jij bent hier niet meer noodig. Maak, dat je d'r uit komt!”

Haar stem klonk eenigszins heesch. Nu, dat hebben wel meer vrouwen, en dat maakt ze soms interessant. Maar wat meer was, die stem klonk niet alleen heesch, doch ook buitengewoon ener- gieek — zoo energiek zelfs, dat de ordonnans begon te blozen, inderdaad rechtsomkeert maakte en de kamer verliet.

De jongedame gichelde — niet bepaald muzikaal, maar oogenschijnlijk buitengewoon bevredigd.

Kolonel Mac Tavish staarde haar verwonderd in het zwaar bepoederde gezicht. „Bent u — bent u heelemaal krankzinnig?”

Waarop de dame heel anders reageerde, dan hij wel had verwacht; ze sloeg de met zijden kousen bekleede beenen over elkaar en zette hoed en pruik af.

„Beckett,” stelde zij zich voor en ze maakte een korte, afgepaste buiging. „Hoe maakt u het, kolonel? We hebben elkaar in langen tijd niet gezien.”

Kolonel Mac Tavish zonk amechtig in zijn kan- toorstool achterover.

Hij zag er uit, alsof hij ieder oogenblik door een beroerte kon worden getroffen.

„Hebt u niet een sigaar voor me?” vroeg het zeldzame wezen, dat voor hem zat, nu met de zuiverste bariton. „En dan — neemt u me niet kwalijk, maar die bliksemsche schoenen slinger ik uit. Wat die dames op die hooge hakken uit moe- ten staan, is ongeloofelijk! En dan dansen ze daar nog halve nachten op! — Nee, dan liever vijftien rondjes met Sharkey of Young Stribling! 't Is niet te harden, dat kan ik u verzekeren! Ik loop al 'n uur of acht op die dingen rond. Ik ben als geradbraakt... Bent u thans zoo ver gekomen, dat we over zaken kunnen spreken?”

„Beckett!” fluisterde kolonel Mac Tavish.

Hij had nog altijd te weinig lucht.

„Kerel — je zit toch in Japan!”

„Kom ik juist vandaan.”

De kolonel kreeg een lachstuip.

Zijn zware, gedrongen kop schudde heftig op den niet minder stevigen romp.

Jimmy Beckett wachtte rustig af, zonder een spier te vertrekken.

„Kunnen we nu —” vroeg hij ten slotte.

„Ja — ja — een oogenblik! —”

De kolonel stond op en rukte de deur van een nevenkamer open.

„Evans — Willmore — komen jelui eens hier — en kijk eens naar dit mirakel — kijk eens — hahaha!”

Twee militairen met den rang van kapitein verschenen, keken Jimmy een poos aan en barstten in lachen uit.

Jimmy wenkte hen vriendschappelijk toe, zonder op te staan — hij had jarenlang met hen samen gewerkt.

„Dag, jongens. Dus, om wat zakelijker te wor- den — jullie wilden immers weten, wat er aan de hand is met de nieuwe zesentwintig centimeter kanonnen — en met de M.G.-infanterie, die ze volgend jaar willen invoeren....”

De gezichten der officieren werden eensklaps ernstig.

(Wordt voortgezet)

VRIJDAG 22 JANUARI 1932

No. 45

De grootste en voornaamste attractie van ieder volksfeest in Bretagne is het dansen der kinderen. De jongsten zijn evenals de ouderen verzot op de vaderlandsche gavotte.

BRETONSCHE FEESTEN

Nog immer hebben de taaie Bretons eene geheel eigen, afzonderlijke plaats voor hun land en hun volk weten te behouden in de groote, toch zoo gaarne nivelleerende Fransche Republiek.

De natuur reeds gaf dit land zijn bijzondere kenteekenen en voorrechten boven de overige Fransche provincies. De Atlantische Oceaan, die dreunt aan den voet der brokkelige rotsgevaarten aan de kust, stuwt zijn wilde, warme nevels daaroverheen, het land in, en brengt er zulk een zacht en gelijkmatig klimaat, dat overmatige hitte hier even weinig bekend is als strenge vorst, en de zacht glooiende en golvende lage

Kinderen in hun fraaie
kleederdrachten dansend op
oude, slepende wijzen.

Bretonsche jongen.

heuvels steeds bedekt zijn met weelderigen, haast tropischen plantengroei.

Geen machtige kasteelen, geen grootsche kathedralen zijn het, die den stempel der historie drukken op dit land: ook, zonder dat heeft het, naast alle vernieuwing, zijn oude karakteristieken behouden: in oude en in nieuwe tijden is het rustig zichzelf gebleven en even goed bij 't historische als bij het moderne leven past het altijd eendere landschap.

Zoo ging het ook met het volk: de bretonsche taal en de schilderachtige kleederdrachten (die nog weer verschillend zijn in hoofdtooi en in borduursels voor dorpen vaak, die vlak naast elkander gelegen zijn) hebben het eigenaardige bretonsche karakter en besef levendig gehouden in de bewoners, zonder dat hun leefwijze en gewoonten historisch, of zelfs maar ouderwetsch te noemen zouden zijn.

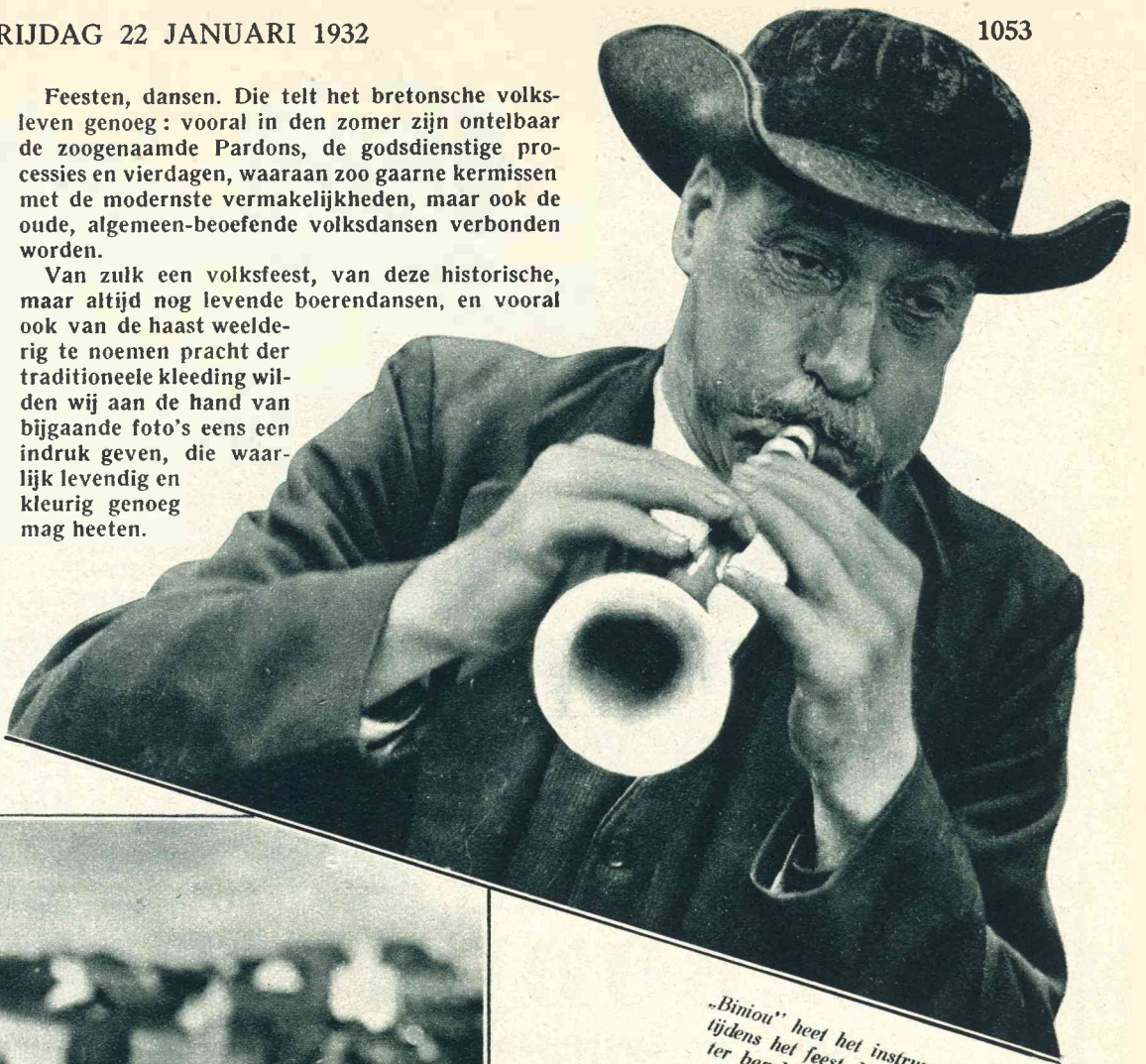
Want gaarne worden er ook de modernste nieuwigheden toegepast en gevolgd. En in de centra, zooals bijvoorbeeld Rennes er een is, dringen 's avonds de vrouwtjes en de boeren uit de oeroude huisjes en in de traditioneele kleding begeerig genoeg samen om de openluchtbioscoop.

Ook verkeersregeling kent men hier, vooral wanneer er feest is en dus voor de dansers het marktplein vrijgehouden moet worden van autoverkeer: maar als in overgrootvader's tijd worden de te nemen maatregelen met trom en bekkenslag omgeroepen door den gemeentedienaar.

Zóó stevig is het moderne en het historische hier tot een levend geheel samengegroeid.

Feesten, dansen. Die telt het bretonsche volksleven genoeg: vooral in den zomer zijn ontelbaar de zoogenaamde Pardons, de godsdienstige processies en vierdagen, waaraan zoo gaarne kermissen met de modernste vermakelijkheden, maar ook de oude, algemeen-beoefende volksdansen verbonden worden.

Van zulk een volksfeest, van deze historische, maar altijd nog levende boerendansen, en vooral ook van de haast weelderig te noemen pracht der traditioneele kleding wilden wij aan de hand van bijgaande foto's eens een indruk geven, die waarlijk levendig en kleurig genoeg mag heeten.

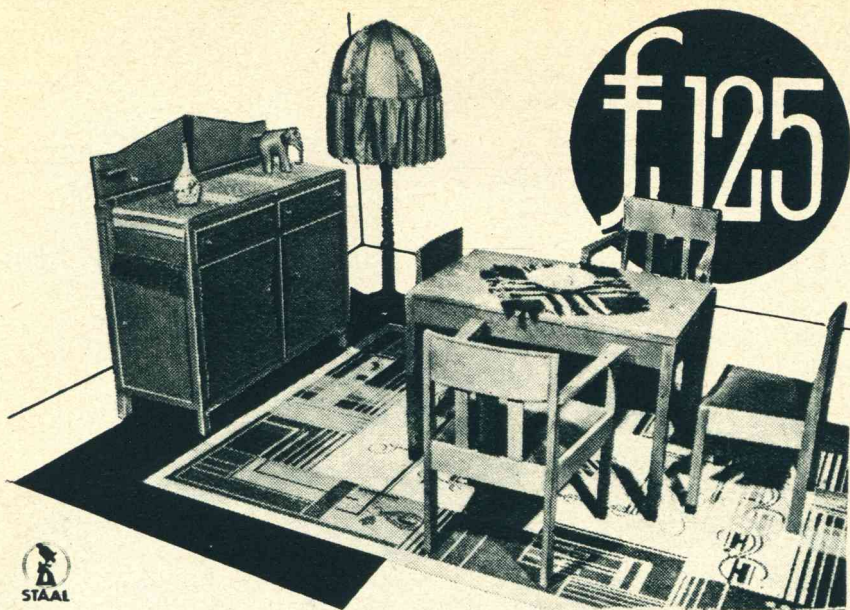

„Biniou” heet het instrument waarop tijdens het feest de muzikanten blazen ter begeleiding van de oude dansen.

Gekleed als poppen: maar hun jeugdige gezichtjes bezitten reeds de trekken van een oud en vastberaden ras.

Zij amuseert zich met te kijken naar de dansen van ooms en tantes.

NZE GROOTE ATTRACTIE

MEUBELN THANS GOEDKOOPEER DAN VOOR DEN OORLOG

Complete mass. eik. Huiskamer volgens nevenstaande foto **f 125.-**

Deze kamer bestaat uit: Modern Dressoir, bladmaat 130 cM., flinke Huiskamertafel 70x110 cM., 2 Fauteuils en 4 Stoelen, met prima moquette bekleed op veerende uitneembare zittingen. Alles mass. eiken, onder onze volledige garantie. Deze kamer is te betalen met f 2.50 per week of f 10.- per maand. Wij etaleeren in onze 3 groote etalages deze en andere voordeelige kamers, o.a.: Een COMPLETE SALON voor f 175.- SPREEK MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!

JANUARI en
FEBRUARI
ZONDER
VOORUIT-
BETALING

WINTER AMSTELSTRAAT 24
A'DAM - TEL. 43545
FILIAAL DER N.V. VOORHEEN
CARL LOEB & Co., ROTTERDAM
GEOPEND TOT 6 UUR, 'S ZATERDAGS TOT HALF 10

ADELBODEN BERNER OBERLAND

1400 M. boven zee

Kuur- en Sportplaats van den 1en rang
Winterzon - Mild hooggebergte klimaat

IDEAAL SKIGEBIED - NIEUWE SLEDEBAAN - MEERDERE IJSBANEN
Gezelschapsleven - 17 Hotels - 1500 bedden - Minimumprijzen Frs. 9.- tot 18.-

Prospecti en inlichtingen door het Verkeersbureau Adelboden en de Reisbureaux in Nederland

SCANFS

bij Zuoz, 1660 M.
Ober Engadin

Zonnig wintersport- en herstellingsoord, prachtige skivelden. Uitgangspunt voor alle tochten door het Ober Engadin. Pensionprijs Frs. 9.-. Referenties in Holland. Prosp. door de Verkeersvereniging

INNER AROSA

SPORT-HOTEL
PENSION-HOLD

Bij de Ski- en Ijsvelden. Zonnige ligging. Kamers met stroomend water. Voortreffelijke keuken. Zorgvuldige bediening. Billijke prijzen.

LENK BERNER OBERLAND

1100 M. b. Z. Ideale winter-
sportplaats van den 1en rang. Prachtige Skivelden

SPORT-HOTEL WILDSTRUBEL

Familie-Hotel. Mooi, zonnig gelegen. Alle comfort. Kamers met str. water en badk. Mooie ijs- en lugebaan. Attracties. Pension incl. verwarming vanaf frs. 12.-. Prospectus. E. BURKHALTER

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoen zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geïll. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:
Adres:

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“

Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

ADVERTEERT IN DIT BLAD

ASTHMALIJDERS

Het Asthma-poedervan Apotheker BOOM geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbenauwdheid en Borstbeklemming.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote gesloten blikken doos.

Voor de praktische vrouw!

Uw kousen, sokken en tricot ondergoed zijn nu spoedig hersteld! Geen naald, geen draad, geen machine. Met Listru herstelt u vlug, gemakkelijk en vrijwel onzichtbaar. Bovendien héél goedkoop. Zestig kleuren. De moderne praktische huisvrouw neemt

LISTRU

Waar u kousen koopt, kunt u Listru koopen.

Neem eens een kous of sok mee of een stuk defect tricot ondergoed, men zal het gat gaarne voor u repareren met Listru.

Importeurs: G. v. WEES & WEISS, Zeist

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Ruk die slijm los

want die is de oorzaak van Uw benauwdheid, van Uw kortademigheid, van Uw onophoudelijk hoesten.

Stel vertrouwen in Akker's Abdijsiroop. Zij werpt met gemak die niet in Uw luchtwegen behoorende slijm naar buiten en zuivert daarmede borst en keel van ziektekiemen en zich voortplantende microben

De prikkeling der slijmvliezen komt tot staan, de aandrang tot hoesten verdwijnt, de radeloos makende benauwdheid vlucht voor de grondige werking van Abdijsiroop, waarvan de verzachtende en genezende werking doordringt tot in de diepste uithoeken

Het is geen verdoovende siroop, geen wondermiddel, maar het is wel de hulp voor een ieder, die lijdt aan

Hoest-Griep-Bronchitis-Asthma

AKKER'S

ABDIJSIROOP

Voor de Borst

Overal in kokers v. ± 230 Gr. f.1.50; ± 500 Gr. f.2.75; ± 1000 Gr. f.4.50

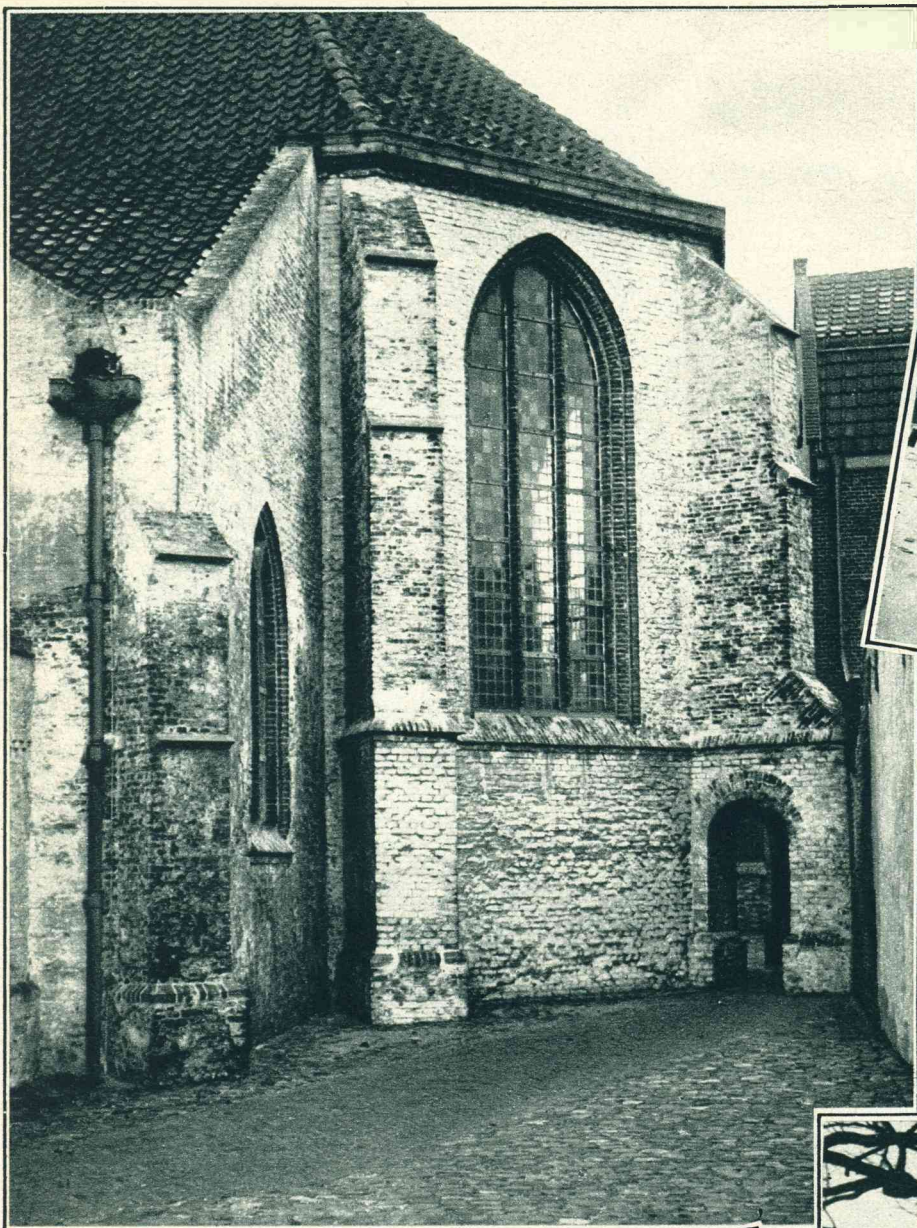
Voor onderweg

Men is er in geslaagd Abdijsiroop te „stollen“ tot Abdijsiroop Bonbons (60 cent) met behoud van alle genezende bestanddeelen. Bespoedig dus Uw genezing en gebruik buitenshuis de nieuwe

ABDIJSIROOP BONBONS

Hoekje bij de Herv. Kerk te Katwijk aan Zee.

De oude Visschers-
haven.

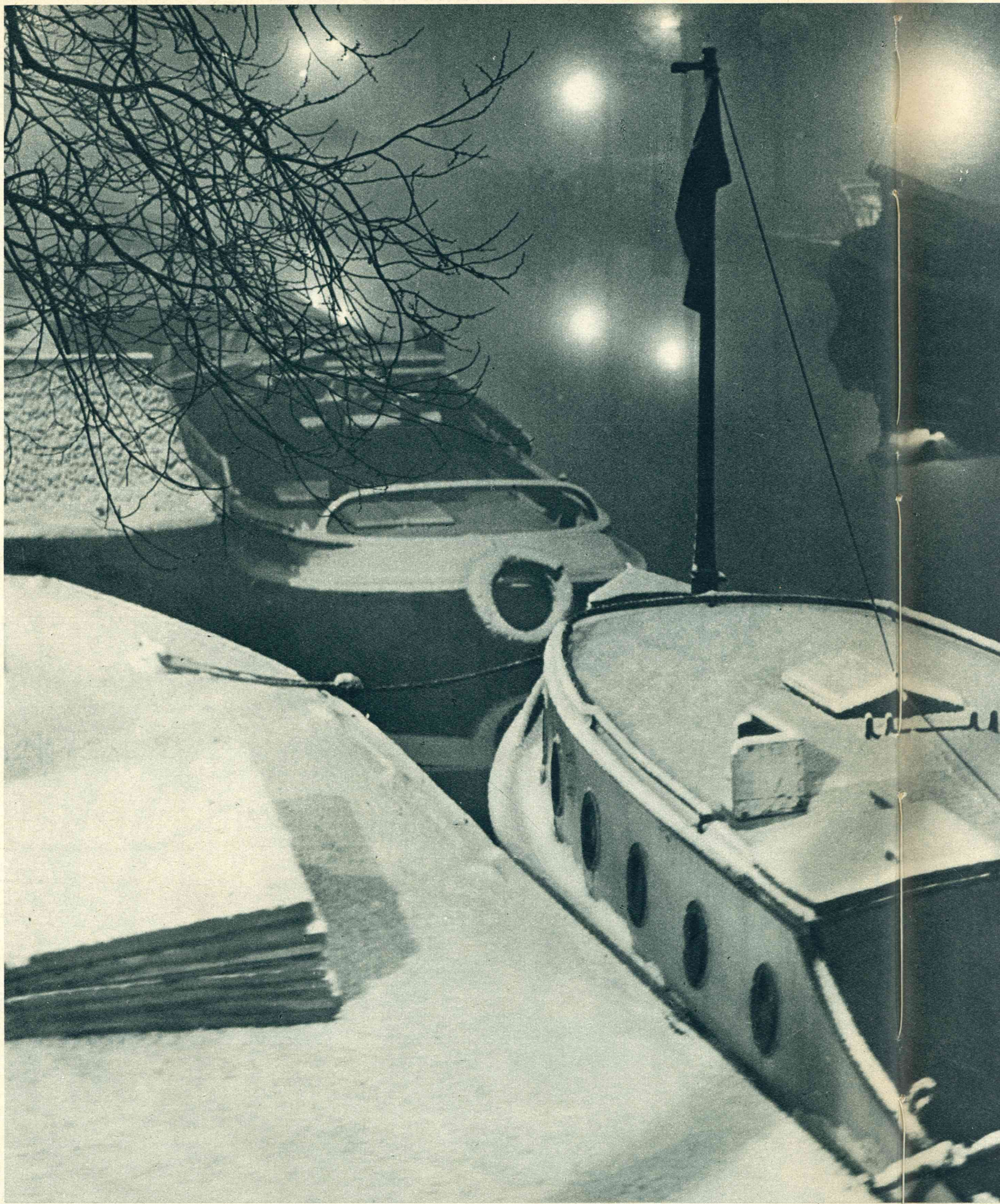
FOTO'S UIT KATWIJK

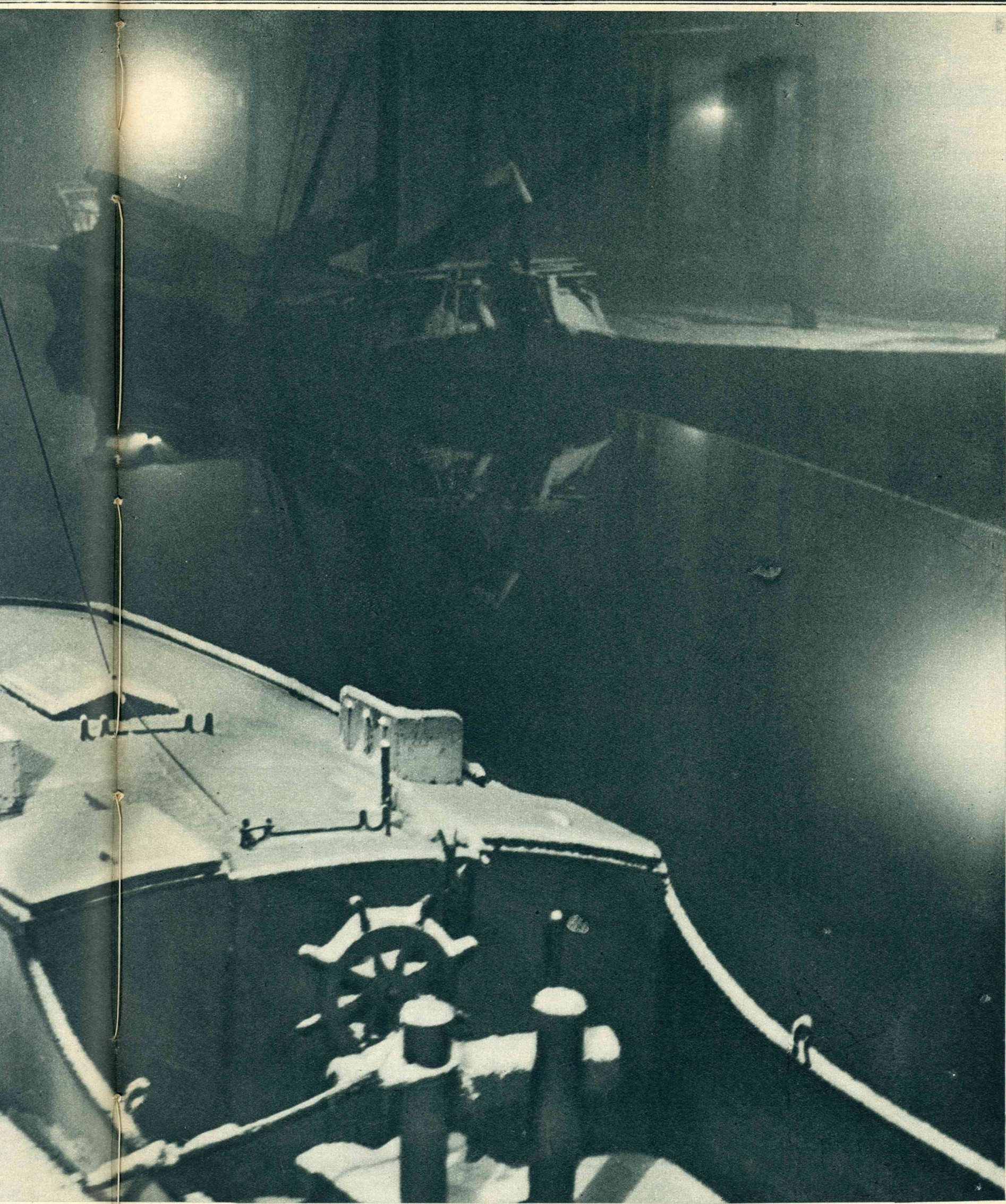
Zonige morgen
te Katwijk a. d. Rijn.

Wintersche weg
tusschen Katwijk
en Katwijk aan Zee.

WINTERSL

TERS LAAP

VROUWENLEVEN

Overgangshoedjes

Ze prijken al wel in onze winkels, de nieuwe strooien hoeden, maar we voelen ons daarbij, in wintertijd, toch nog niet geheel op ons gemak. En waar het er de laatste jaren op leek, alsof de echte winterkoude verlegd was naar den tijd, waarop we al meenen aanspraak te mogen maken op lenteweer, is het de vraag of we ons al spoedig, met animo, in meer zomerschen tooi durven steken.

Toch is er wel eens behoefte aan iets nieuws, vooral bij een of andere bijzondere gelegenheid. En daar hebben we dan de zoogenaamde overgangshoedjes, van vilt, van zijde of fluweel, soms gecombineerd met stroo. Eigenlijk zijn dergelijke hoedjes het heele jaar door geschikt, zoowel op heldere winterdagen als in somberen guren zomertijd.

Het hierbij afgebeelde jeugdige baret-model werd ontworpen door Andree Jordet. Satijn vormde het materiaal voor het hoedje, terwijl saffierkleurig fluweelband tot een *cache peigne* werd ineengerimpeld.

Het coquette hoedje onzer tweede afbeelding van groen vilt, van het modehuis Blanche Robert heeft 'n groen vleugeltje ter garnering. Verdere garnering is er niet. De artistieke vorm van het geheel is een sierlijkheid op zichzelf.

PAULA DEROSE.

Een sierlijke gebreide Onderjurk

Bij een dunne avondjapon hebben we meer dan bij onze gewone warmere kleding behoefte aan wollen dessous — en juist dan dragen

Baret van zijde met cache peigne van saffierkleurig fluweel.

wij ze het minste, bij gebrek aan datgene wat voldoende beschutting geeft zonder afbreuk te doen aan onze slankheid. Me dunkt, dat de hierneven beschreven onderjurk, van fijne wol gebreid in een eenvoudig patroon, dat echter het effect geeft van kant, precies is wat we, bij dunne avondkleding met plezier zullen dragen. Ze geeft de noodige warmte en daar zoo'n fijne gebreide jurk zich vast tegen de gestalte aansluit, blijft de slanke lijn erbij behouden.

Bovendien is het patroon zoo eenvoudig, dat men heusch geen handwerk-bolleboos behoefte te wezen, om deze onderjurk met succes te kunnen breien.

Men breid de onderjurk in twee helften en begint bij den onderkant, waarvoor men 129 st. opzet. Men breid dan eerst 3 toeren enkel rechts, waarna men aan het patroon begint als volgt:

1ste toer: 1 st. breien, 1 st. bijmaken door den draad om de naald te slaan, 6 st. br., 4 st. afhaken, 2 st. samenbr., de afgehaalde st. over de samengebr. st. halen, 6 st. breien, draad omsl. 1 st. br., draad omsl. 6 st. breien, enz.

2de toer: alle st., ook de bijgemaakte, aver. breien. Deze beide toeren vormen het patroon, dat door de bijgevoegde tekening nog duidelijker zal blijken. Men breid het patroon on-

geveer 50 keer — dus 100 toeren. De onderjurk moet dan tot aan de taille reiken. Is het werk lang genoeg, dan begint men te minderen als volgt: 1ste toer: gewoon r. telkens 6 st. breien en dan 2 st. samenbr.

2de toer: gewoon r., telkens 3 st. br. en dan 2 st. samenbr. Men heeft dan nog 91 st. op de naald. Nu breid men eerst 'n gaatjestoer voor het doorhalen van 'n smal lint of elastiek in de taille: 1 st. breien en verder 1 omsl. 2 samenbr. tot aan het einde van den toer.

Verder breid men op de 91 st. nog 24 toeren enkel r.

Dan volgt weer een open patroon voor het bovenstuk van de onderjurk:

1ste toer: 1 st. breien, draad omslaan, 3 st. breien, 1 st. afhaken, 2 st. samenbr., afgeh. st. over de samengebr. st. halen, 3 st. br., draad omsl. 1 st. breien, draad omsl. 3 st. br. enz.

2de toer: alle st. aver. breien.

Men breid dus eenzelfde patroon als voor den rok, maar kleiner, daar men hier, inplaats van 6, telkens 3 st. breid.

Voor dit bovenstuk breid men 8 keer het patroon, dus 16 toeren, waarna men het werk losjes afkant.

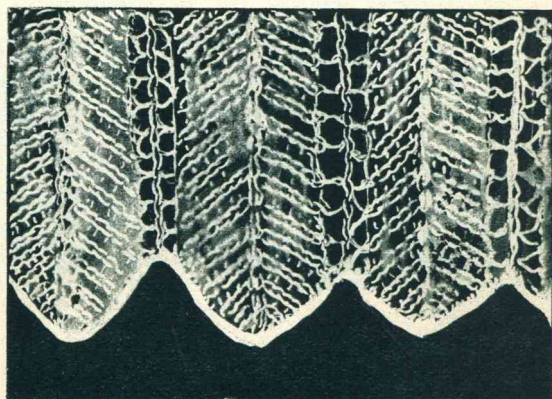
De tweede helft van de onderjurk wordt precies eender gebreid. Dan strijkt men beide helften, onder een vochtigen doek, aan den linkerkant, naait de zijnaden dicht en haakt 'n randje onder en boven langs voor 'n nette en stevige afwerking.

Onder langs haakt men 1 toer vaste st. Langs den bovenkanthaakt men: 1 stokje, 1 losse, 1 stokje enz. voor het doorhalen van 'n smal lint. Daarboven kan men dan nog 'n picotje haken. Tenslotte naait men nog 'n paar linten aan als schouderbanden en de onderjurk is klaar.

Wil men haar hebben voor 'n bepaald toilet, dan kan men haar in de kleur van de japon breien.

Ook bij 'n bruidstoilet is zoo'n sierlijke en toch warme gebreide jurk zeer aan te bevelen.

THERESE.

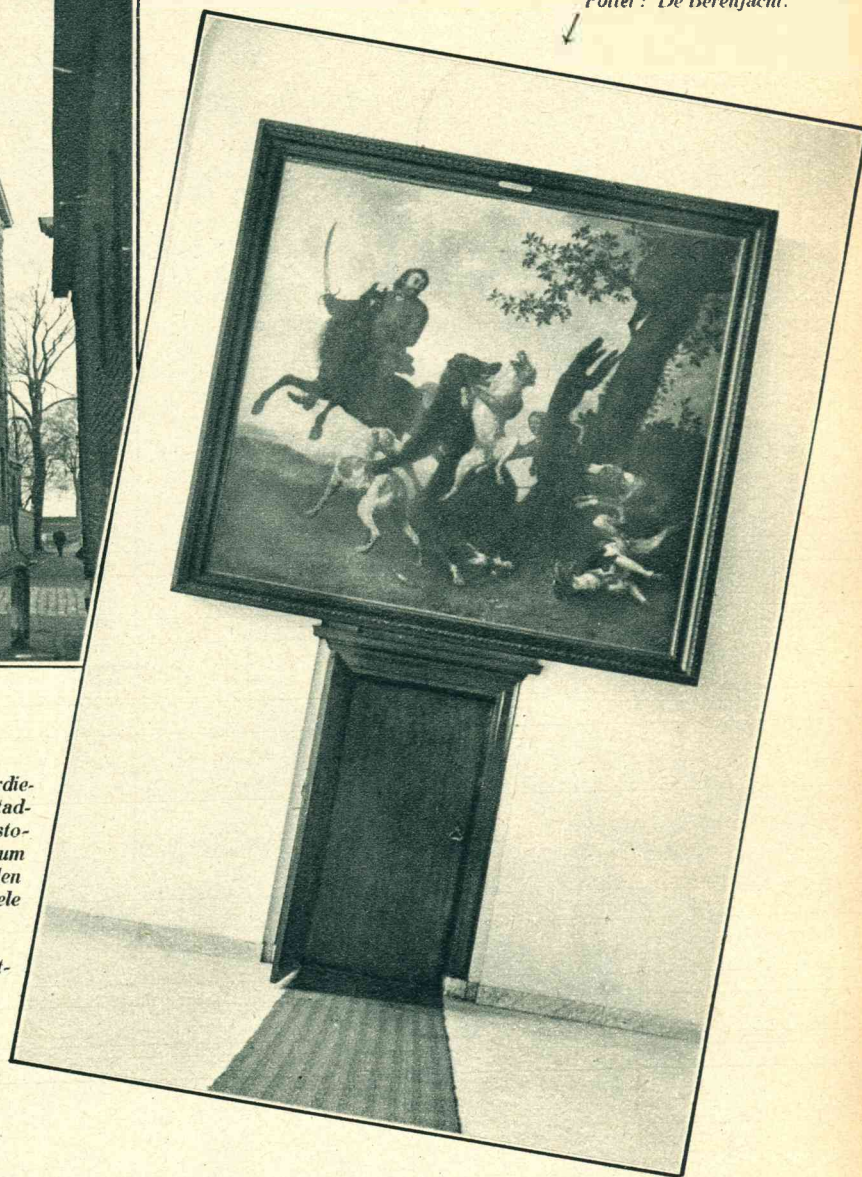
Coquet hoedje van groen vilt, met groene veeren-garnituur.

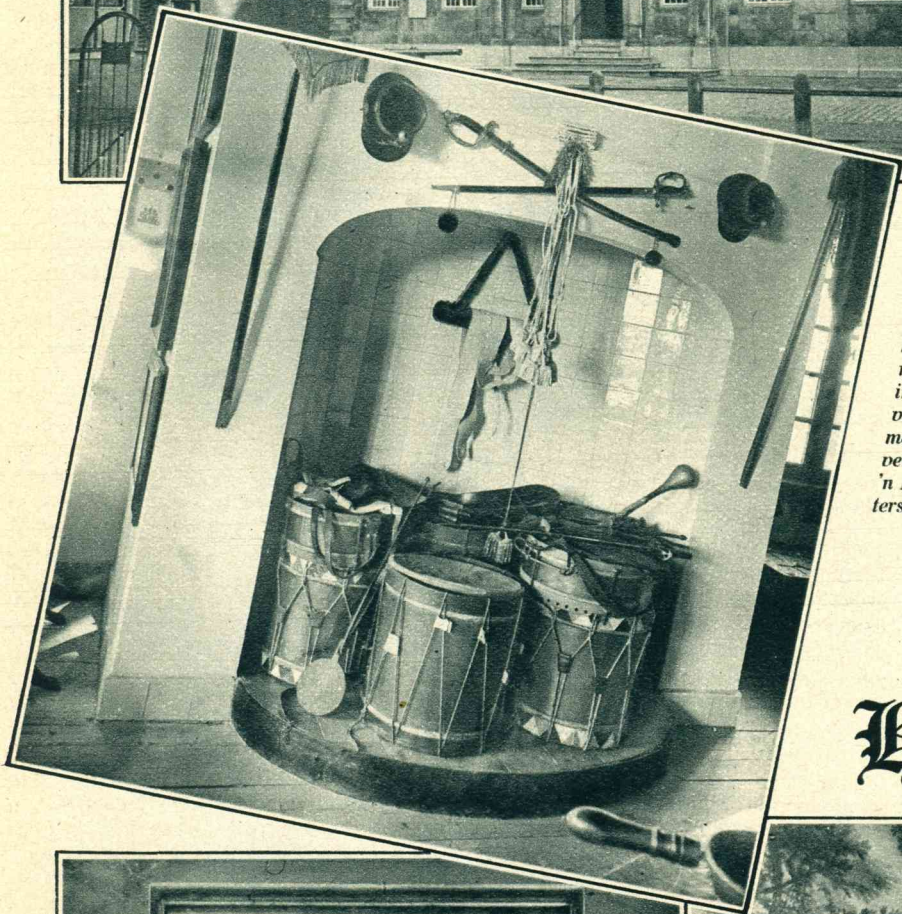

Exterieur van het fraaie zeventiende eeuwse stadhuis te Enkhuizen, dat door den bekenden bouwmeester van dien tijd Jacob van Campen ontworpen zou zijn

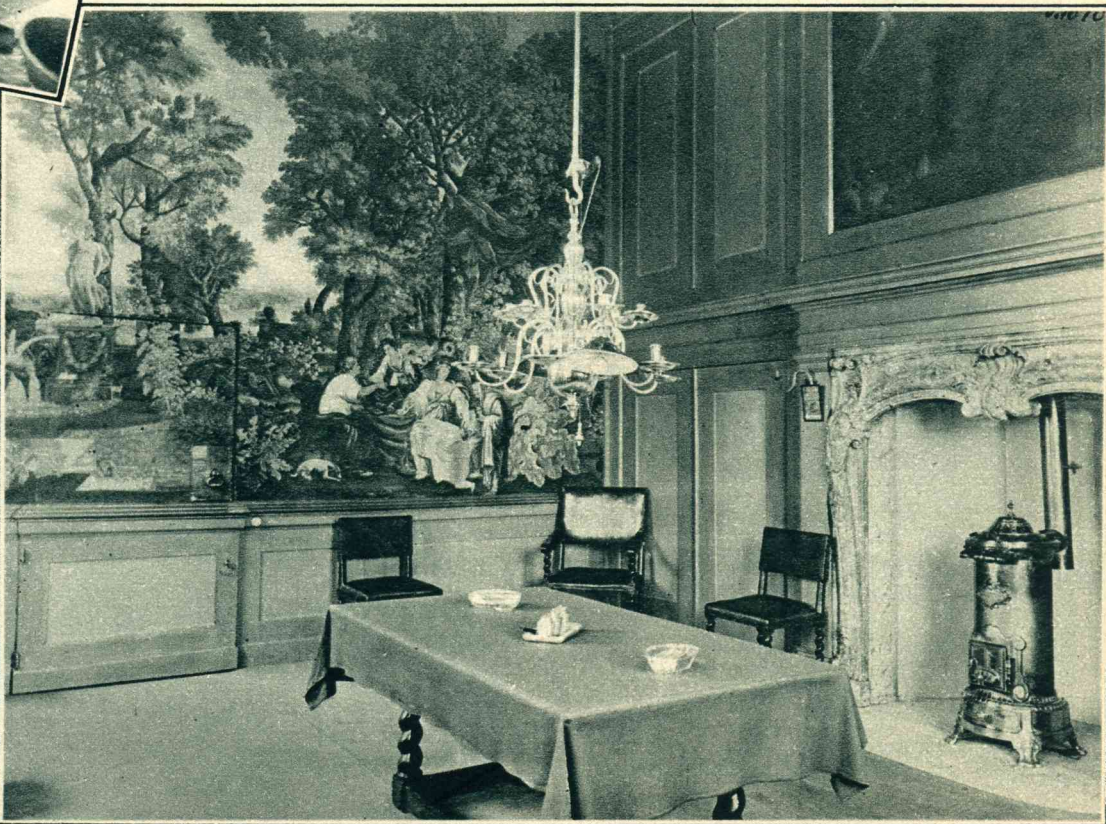
In de hal van het stadhuis hangt een kostbaar schilderstuk van Paulus Potter: De Berenjacht.

De bovenverdieping van 't stadhuis is als historisch museum ingericht. Men vindt er vele merkwaardige verzamelingen. 'n Nis met schuttersuitrusting.

Het Raadhuis Enkhuizen

Plafondschildering in de Raadszaal: allegorische voorstelling van: De Gerechtigheid.

De zgn. met rijke gobelins versierde „Weeskamer”.

Ajax sneuvelt tegen H.B.S. in Den Haag. Spelkies uit den met 4-1 door de kraaien gewonnen wedstrijd.

Blaauw Wit en V.S.V. spelen in het Stadion gelijk (1-1). Interessant moment voor het doel van Blaauw Wit.

VAN ZONDAG

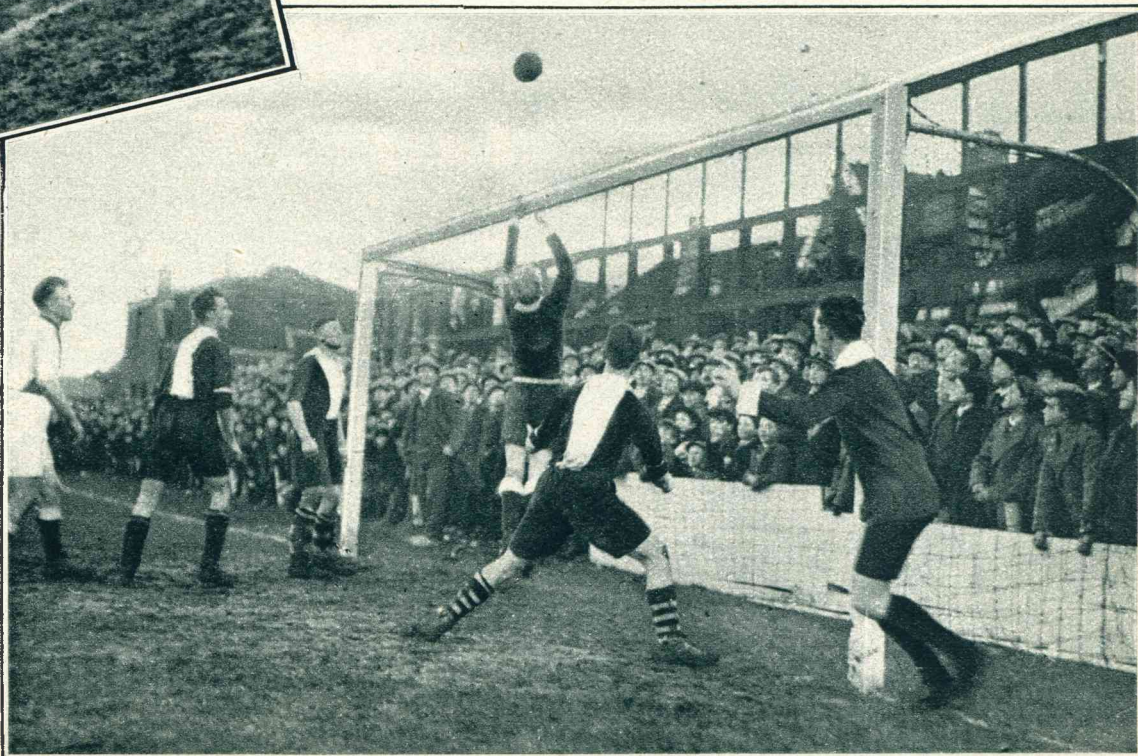
Spaarnestad mensen weer verliezen, dan wordt de situatie hoogst ernstig. Wordt Hilversum echter geklopt dan ontbrandt de strijd beneden weer in al zijn hevigheid en zal ook Blaauw Wit zich door't verzamelen van meerdere punten spoedig verder in veiligheid dienen te brengen.

Zooals wij reeds zeiden is de laatste wedstrijd van de zebra's, die thans geen zebra's meer zijn, niet bijzonder goed geweest. Integendeel, de strijd vestigde vaak den indruk dat de Stadionclub weer midden in de malaise zat en dit nog wel op een moment dat wij aannamen dat de Blaauw Witters over den slechten tijd heen waren. Het spel der

Nog een spelmoment uit den wedstrijd van Blaauw Wit tegen V.S.V., welke na een spannenden doch overigens weinig fraaien strijd in een gelijk spel eindigde.

Blaauw Wit heeft Zondag in een vrij slechten wedstrijd wederom kans gezien een puntje aan zijn totaal toe te voegen en gezien de verdere verwickelingen in de onderste helft der ranglijst van afdeling II, gelooven wij niet dat Blaauw Wit zich al te ongerust meer behoeft te maken. H.F.C. heeft wederom verloren, zoodat de donkere wolken zich meer en meer boven het Haarlemsche kamp samenpakken. Zondag a.s. ontvangt nu good old H.F.C. Hilversum. Mochten de

Z.F.C. klopt V.U.C. met 4-1. Kiekje uit dezen te Zaandam gespeelden wedstrijd. Een hoekschop op het Haagsche doel.

Velseroorders, die nog wel één der beste plaatsen op de ranglijst bezeten, viel niet minder tegen. Van dien kant zal D. F. C. wel niet veel concurrentie meer te vreezen hebben.

Ajax is met de kous op den kop uit Den Haag teruggekomen. Wij weten niet in welk vergevorderd stadium zich de feestplannen van onze roodwitte stadgenooten bevonden. Wel weten wij dat H. B. S. die stoute plannen danig in de war heeft gestuurd. Met niet minder dan 1—4 ging Ajax ten onder, hetzelfde Ajax dat bijna niet te kloppen scheen en van de 13 wedstrijden er reeds 11 had gewonnen.

Zoo zullen we dus met onze favorieten ook al een toontje lager moeten zingen. Misschien is het wel goed dat men zoo nu en dan eens flink aan king soccer's wisselvalligheden herinnerd wordt. Ajax' positie is door deze nederlaag nog ongeschokt en er is verder geen enkele reden om de plannen voor een klinkende kampioensfuif niet

R.C.H. wint met 3-1 van Sparta. Op onze foto ontleent Kos, de keeper van R.C.H., zijn Rotterdamsche tegenstanders de gelegenheid tot scoren.

Amsterdam wint den belangrijke hockeywedstrijd tegen H.O.C. met 4-0. Kiekje tijdens een strafcorner op het Haagsche doel. De bal gaat juist naast.

dien tegen E.D.O. in Haarlem. Met eenige zekerheid kan dus worden aangenomen dat in die ontmoeting de beslissing valt. T.O.G. klopte in dezelfde afdeling A.F.C. met 3—0, waardoor het gevaar voor de Meerclub wel geweken zal zijn, doch voor A.F.C. beduidend grooter is geworden. B.F.C. en Zandvoort zijn de medegegagiden.

In de andere afdeling behaalde V. V. A. een hoogst verdienstelijke overwinning op Alcmara Victrix. Geheel buiten schot zijn de V.V.A.'ers echter nog niet. D.W.S. hield W.F.C. er onder. Hierdoor en mede door het gelijke spel van Haarlem tegen Kinheim is de beslissing nog niet gevallen. De kans van D.W.S. schijnt ons echter slechts een theoretische.

De korfbalwedstrijd D.D.V.-K.Z., welke met 5-1 door de Koogsche ploeg werd gewonnen. Spelmoment uit deze match, welke uitslag Koog Zandijk in het bezit van den kampioensstiel stelde.

verder uit te werken. Maar een onverslaanbaar team is Ajax niet. Waar treft men trouwens zulk een ploeg wel? Niettemin kan het geen kwaad dat de Ajaciden daar voor het kampionestornooi nog eens terdege op gewezen wordt. Aan H.B.S. komt de eer toe dit te hebben gedaan. De Hagenaars hebben op een volkomen regelmatige wijze van Ajax gewonnen, waarvoor wij hun een woord van hulde niet mogen onthouden.

Veel belangrijks valt er uit het tweede klasse kamp niet te melden, hoewel de ontkenning met de week nader komt en diverse hoofdstedelijke ploegen daarbij een rol van betekenis spelen.

Zeeburgia won van een zwak Zandvoort-team. Er resten den Zeeburgianen nog drie wedstrijden, waarin begrepen

De dames weten hoe het hoort. De gelukwensch van een D.D.V.-ster, na Koog Zandijk's overwinning, welke tevens het kampioenschap der 1e kl. Noordbeteekende.

Ook de Haagsche dames van H.O.C. werden Zondag door Amsterdam geklopt. Spelmoment tijdens dit treffen.

Zwart tegen wit.

EEN KUS

DOOR SOPHIE STECHER

Het liefdadigheidsfeest had zijn hoogtepunt bereikt. Het comité, dat hoofdzakelijk uit oudere dames en heeren bestond, trok zich in de bestuurskamer terug om de netto-winst te berekenen, terwijl in de feestzaal de jongelui, die zich vol ijver in dienst van het goede werk stelden, de koopers naar hun stands lokten. Met zoete vleierij trachtten jonge dames hermetisch-gesloten beurzen te openen voor het goede doel: het uitzenden van tuberculeuze kinderen. Doch ondanks deze onschuldige flirtations en sprankelenden ijver had het feest niet het verwachte succes en de bestuursleden stonden teleurgesteld voor het stapeltje geld, dat bij lange na niet voldoende was om het mooie doel te verwezenlijken.

De jonge dochter van Torm, op wiens initiatief dit feest was gegeven, kwam op de comitéleden toelopen.

„Ik zal probeeren het bedrag in een paar minuten te verhoogen,” zei ze vast besloten.

„Hoe wil je dat doen, kind?” vroeg haar vader verwonderd, doch zijn oogen verhelderden, toen hij haar vastberaden blik ontmoette. Lia Torm knipoogde geheimzinnig en ging de kamer uit. In de feestzaal zag ze haar verloofde en trachtte hem te ontloopen.

„Wat heb jij een haast!” merkte hij geprikkeld op.

„Ik zoek den conferencier. Hij moet bekend maken, dat ik een kus... verkoop.”

„Dat verbied ik je!” viel de jonge man uit.

„Oho! we zijn nog niet getrouwd, mannetje,” lachte ze en dan ernstig wordend vervolgde ze: „ben je werkelijk zóó hardvochtig, dat je het die

arme zieke kindertjes misgunt, dat ik een kus verkoop om tot hun genezing bij te dragen?”

„Ik heb je gezegd, Lia, dat ik dat niet duld en daar moet je niet om lachen, want het is mij bittere ernst. En als je bij je voornemen blijft, denk er dan aan, dat niet ik, maar jij het geweest bent, die onze verloving verbreekt.”

Het meisje legde haar beide handen op zijn schouders en keek hem hoofdschuddend aan.

„Domme, jaloersche jongen die je bent! Onze ontvangst is zóó klein, dat we de kinderen niet naar Zwitserland kunnen sturen en ze hebben het toch zoo dringend noodig! Begrijp me toch, Rudi! Misschien kan ik door dien éénen kus het geld bij elkaar krijgen! Je weet toch immers, dat, als een meisje uit onze kringen een kus verkoopt, het voor de menschen altijd een zekere sensatie is, die tot geven aanspoort? Maar laat me nu gaan, in naam der liefdadigheid.”

„Dan is het uit tusschen ons....”

Een oogenblik bleef ze staan. Haar blik drong zich in de zijne, waarin jaloezie gloeide, terwijl haar lachende meisjesoogen door droefheid verduisterden.... toen ging ze heen....

Op het podium in de groote feestzaal verscheen de conferencier, een dik gemoedelijk kereltje, dat elke nieuwe verrassing met onvermoeiden humor aankondigde. De komische bewegelijkheid van zijn kogelrond lichaampje trok ieders aandacht,

deze man scheen de verpersoonlijking van het amusement.

„Dames en heeren, een oogenblikje stilte alstublieft! Ik verzoek u dringend het gesprek een paar minuten te

staken! Bravo!!! Nu hoor ik alleen nog maar de dames fluisteren.... ziezoo, nu zijn ze ook al stil, omdat ze toch het laatste woord hebben gehad! Luister, dames en heeren! Ik heb zoo nadrukkelijk uw belangstelling gevraagd om u te zeggen, dat Lia Torm, het mooiste meisje uit ons midden, besloten heeft terwille van de goede zaak een kus te verkoopen. Let wel: één kus.... voor de liefdadigheid!”

De „liefhebbers” bestormden het podium, overschreeuwden elkaar, boden hooge bedragen. Een geroezemoes van opgewonden stemmen volgde op ieder bod. Toen viel de stilte. Harrings, de bekende millionnair, had de overwinning behaald! Hij bood meer dan alle andere rivalen tezamen. Toen hij langzaam de tapijtbelegde treden naar het podium besteeg, klonk hier en daar een kortkierend meisjeslachje.

„Ajai! Als zóó'n man je kust! Brrr! Arme Lia! het is wel een groot offer, dat ze brengt!”

Nu stond Harrings naast Lia. Hij maakte een diepe buiging voor haar en zag hoe haar gezicht verbleekte. En zacht, zóó zacht, dat slechts zij het hooren kon, zei de rijke man, die wist, welk een afkeer de menschen van zijn afstootelijk uiterlijk hadden: „Wees maar niet bang, lief kind.” Hij pakte haar hand en kustte die eerbiedig.....

De muziek blies een fanfare.

Lia keek naar het over haar hand gebogen

hoofd van den man. Hij richtte zich op en hun oogen ontmoetten elkaar. Diepe smart en bitterheid las ze in zijn oogen.... het gansche schijngeluk van den rijkard, die zijn afzichtelijkheid als een zwaren last door het leven torst.... En met een gebaar, dat door zijn innigheid ontroerend was, trok ze zijn hoofd naar zich toe en kuste hem op den mond, die door „moppen“-bladen zoo dikwijls als onderwerp van hun spot werd misbruikt. Even viel er een pijnlijke stilte in de zaal. Toen beseften de menschen vaag wat daar gebeurd was en ze deden wat ze altijd doen als ze „en masse“ genieten en hun gezamenlijke aandoening niet weten uit te drukken: ze klaptten!

Achter het podium-gordijn stonden de comité-leden en Lia voegde zich bij hen. Men drukte haar handen, prees haar. Haar vader bedankte haar slechts met zijn oogen en deze stille hulde deed haar blozen. Een bediende van Harrings bracht een chèque. De geboden som was verdubbeld!

Lia maakte van de algemeene feestvreugde gebruik om haar verloofde te zoeken. Ze liet zich haar mantel geven en ging naar de vestibule, waar

ze staan bleef, terwijl hij korte nerveuze trekjes aan zijn cigaret deed.

„Ben je uitgezoend?“ vroeg hij ironisch, intusschen kwaadaardig-lachend naar haar mond kijkend. Ze pakte zijn arm.

„Als je gelooft, dat het verkeerd was, wat ik deed, dan moeten we onze verloving verbreken, jongen, maar dan heb ik nog een laatste verzoek aan je en ik weet, dat je, als gentleman, het verzoek van een vrouw zult inwilligen. Ga mee.“

„Waarheen? Wat moet dat nu weer beteekenen?“ vroeg hij onwillig.

„Kom,“ drong ze aan.

„Nou.... goed. Het is anders wel eigenaardig zoo midden in den nacht! Gaan we rijden?“

„Ja, vaders auto staat voor.“

Voor ze instapten, fluisterde zij den chauffeur een paar woorden toe. Het was heel stil in den wagen, de feestvreugde zong nog na in Lia's ooren. Haar diepe ernst maakte hem nieuwsgierig, doch hij vroeg niets. Gekrenkte mannentrots en verongelijkte liefde deden hem zwijgen. Na een langen, dikwijls onaangenen tocht over de hobbelige

keien van voorsteden, hield de wagen eindelijk stil. Ze stapten uit. Tusschen weilanden stond een eenzaam huis, van welks vele vensters er slechts één verlicht was. Lia belde aan. De groote deur van het oude huis ging open en de maciste-gestalte van een grijzen portier verscheen in de deuropening. Ze traden binnen. De penetrante lucht van kool kwam hun tegemoet.

„Ik wil den directeur spreken,“ zei Lia tegen den man. Ze werden in een klein, zeer eenvoudig vertrek binnengelaten. Aan een bureau zat een oude heer met energieke trekken. Toen hij van zijn werk opkeek, blikte Rudolf in een oogenpaar, waaruit reine menschenliefde en innige goedheid hem tegenstraalden. Het waren oogen, waaruit een bezieling sprak, die men maar heel zelden bij menschen aantreft.

„Weest u alstublieft niet boos op me, dokter, dat ik op dit uur kom vragen, mij naar de kamer te brengen, die u mij gisteren liet zien,“ klonk Lia's stem zacht.

„Nu op dit oogenblik, juffrouw Torm?“

„Ja nu. Er hangt veel van af.“

De dokter keek van den een naar den ander, toen stond hij op en drukte op een bel.

„Johan,“ wendde hij zich tot den binnenkomenden bediende, „de sleutel van nummer dertien.“

Toen liepen ze met hun vieren een donkere wenteltrap af. Een mufte grondlucht steeg hun tegemoet. Een zware deur ging open. Schemerig door een lampje verlicht, zagen ze een kamer. Drie kinderlijkjes, grauwe, vleeschlooze gezichtjes, dunne oogleden, gevouwen handen... Lia's stem beefde in deze doodenkamer:

„Kinderen, die aan longtering zijn gestorven, Rudi, kinderen, die door een beetje zon geholpen hadden kunnen worden. Hoogtezoon... maar dat kost veel geld, jongen, begrijp je het nu?“

In de schemering van het kille gewelf voelde ze zijn nabijheid nu heel sterk, zijn hand omspande de hare alsof hij haar nooit meer zou loslaten. Langzaam liepen ze de trap weer op. De bediende had de deur weer zacht gesloten; het was alsof een deksel op een doodbuis werd gelegd....

Bovengekomen drukte de dokter Lia's hand en keek Rudolf een oogenblik ernstig aan.

Toen zaten ze weer in den auto, uit wiens zachte kussens het troostend besef van het „gezond-zijn“ scheen te spreken. Huiverend sloot Lia de oogen. Hij trok haar zacht in zijn armen. De auto stopte voor het hel-verlichte feestgebouw. Toen ze de met bloemen versierde trap in een zee van licht bestegen, leunde ze zwaar op zijn arm. Even stonden ze stil op de hoge trap, de nog bleke gezichten, waarop ontzetting te lezen was, naar elkaar toegewend. Toen liepen ze langzaam verder als op een gouden ladder, die van het donkere graf naar het bloeiende leven voert....

Bovengekomen nam hij haar den mantel van de schouders, sloeg zonder 'n woord te spreken, 't podium-gordijn opzij en geleidde Lia voor het publiek.

De laatste werveling van genotzucht golfde door de zaal. Toen de twee jonge mooie gestalten op het podium verschenen, werd het stil. Iedereen keek naar hen en Rudolfs krachtige stem, die haar nu manlijker en dieper toescheen, dwong ieder tot luisteren:

„Tot slot van het feest verkoopt Lia Torm een tweeden kus. Kust voor de zieken, de ten doode-gewijde kinderen. Geeft hun de zon, die voor hen het leven beteekent! Kom! Lia Torm wil u kussen!“

Op de trainingsbanen van de Zwitsersche winterbadplaats Engelberg.

Tandaanslag

Wees niet bang om te lachen.

Op de volgende manier kunt ge
Uw tanden blinkend wit maken.

DE werking van Pepsodent is
tweeërlei: het verwijdert den
tandaanslag en polijst het glazuur,
daarom maakt het de tanden zoo mooi.

Tandaanslag is een kleverig laagje
op de tanden en bevat bacteriën. Het
absorbeert voedsel- en rookdeeltjes.
Ge moet daarom dien aanslag ver-

wijderen. Witte tanden zijn afhanke-
lijk van de tandpasta die U gebruikt.

Pepsodent verwijdert den tand-
aanslag en polijst de tanden tot ze
blinkend wit zijn.

Koopt nog heden een tube. Het is
absoluut onschadelijk.

De nieuwe
hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

5001

**NIEMAND NEUST
IN EEN PERIODIEK EVEN
NAAR HET WEERBERICHT!**

● In een periodiek wordt
heelemaal niet geneusd. Een
periodiek wordt intens ge-
lezen. Een periodiek wordt
uitgespeld door allen thuis.
Het blijft liggen voor gasten.
Voor bezoekers. Telkens en
telkens weer wordt het op-
geslagen.
Vijf, tien keer wordt uw adver-

tentie gezien. Op oogenblikken
dat er tijd is om iedere vierkante
centimeter te lezen. Buiten-
landsche en Nederlandsche
groot-adverteerders leverden
het bewijs: **publiciteit in
periodieken is de hoeksteen
van een goed opgezette pu-
blicitéit!**

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

2

Minder dan
een cent
per kop

't Is een juweeltje,
dat »Eigen Tijdschrift.«

Dat lees ik nu iedere maand met hetzelfde plezier.
Altijd staat er iets in wat me interesseert.... Over
vliegtuigen.... over de film.... over vreemde dieren
en andere landen.... Ik zeg maar zoo: een mensch
is nooit te oud om iets te leeren.... En dan die mooie
verhalen voor kinderen.... Als de neefjes en nichtjes
op visite komen, moet ik voorlezen.... Nou ik doe
het graag.... Ik maak voor elk een lekkere kop cacao
en dan begint 't.... Op die manier raakt de bus leeg en
heb ik de volgende maand m'n »Eigen Tijdschrift« weer.

Van Houten's CACAO

„De voordeeligste in 't gebruik“

6

Sell More

Dr. H. NANNING'S Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen
in korten tijd de ontstoken
slijmvliesen. De

maakt het inbrengen zeer ge-
makkelijk. Verkrijgbaar bij alle
Apothekers en Drogisten à
f 1.75 per doosje van 12 stuks.

ABONNEERT U OP DIT BLAD

**Gesprongen
handen**
Ruwe Huid, Schrale Lippen
PUROL
In doosjes van 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

De Erfgenaam

DIE ZICH SCHUIJL HIELD

DOOR CHARLES GARVICE

Esther liet zich op een stoel neervallen.
„Een lijk? — Gauw, vertel me alles!”
„Het lijk van 'n man. 't Was vastgebonden aan 'n anker — 'n anker dat anders aan de oude boot vast zat. — Kan ik iets voor u halen? Zal ik Miss Worcester even roepen?”

„Nee, neen!” protesteerde Esther. „Ik zal niet flauw vallen. Maar — maar dit is zoo vreemd.”
„De arme kerel is vermoord — dat is duidelijk. Hij heeft een slag op de slaap gekregen. De moordenaar moet het lijk van zijn slachtoffer naar 't midden van 't meer geroeid hebben om het daar met het anker te laten zinken.”

Terwijl hij nog sprak, kwamen Selby Layton en Mr. Coverdale aanrijden.

„Wie — wie verdenken ze?” vroeg ze. „Stroopers? Wie is de man, die vermoord is?”

Zij rilde terwijl ze het vroeg.

„Een vreemdeling,” antwoordde Mr. Floss. „Niemand kent hem, behalve de waard uit „De Zwarte Kraai”, waar hij gelogeerd heeft — en nog iemand heeft hem herkend — Transom.”

„Transom?”

„Ja. U weet, dat Transom in Australië is geweest en hij herkende den man als den voormaligen aanvoerder van een bende struikrovers. Transom heeft hem toevallig ontmoet, hier in Vancourt en met hem gesproken. Dat was op een Dinsdag. Hij zegt, dat de man hem niet kwam opzoeken, maar dat hij gezegd had, voor zaken hier te wezen — welke zaken zei hij niet. Ik vertrouw dien Transom niet heelemaal. Maar dit zijn de feiten: de man kwam hier voor geheimzinnige zaken, men dacht, dat hij weer terug was naar Londen en nu wordt zijn lijk gevonden op den bodem van *Hawk's Pool*.”
„Maar wie heeft hem vermoord?” vroeg Esther angstig.

Mr. Floss zweeg even.

„Ik zou die vraag liever niet willen beantwoorden,” zei hij toen. „Maar men verdenkt —”

Hij wachtte even en eer hij den zin kon vol-eindigen werd de deur geopend door Palmer.

„Mr. Gordon, Miss,” zei hij.

Esther schrok en Mr. Floss mompelde iets. Na enkele oogenblikken zei ze:

„Laat Mr. Gordon binnen komen.”

Jack was met Kate en Miss Woods naar het huis van Transom gegaan, maar toen hij Transom niet thuis vond, ging hij regelrecht naar *Vancourt Towers*, terwijl hij Kate beloofde, zoo spoedig mogelijk te zullen terug keeren. Hij merkte op, dat de menschen, die hij ontmoette, hem op een eigenaardige manier aanzagen, meer nieuwsgierig dan vriendelijk. Maar hij dacht te veel aan Esther om bijzondere aandacht te kunnen schenken aan de houding dier menschen. Hij kwam de kamer in met een ernstig gezicht.

Esther's hart begon wild te kloppen, zooals altijd wanneer ze hem zag, maar ze boog uiterlijk kalm — zonder hem haar hand aan te bieden — en Jack boog terug.

„Ik vrees, dat ik op een ongelegen tijd kom, Miss Vancourt,” zei hij.

„Nee,” zei Esther, „ik ben blij dat u gekomen bent. Ik heb Mr. Floss hier laten komen om hem te zeggen wat ik ontdekt heb, en nu zal hij me helpen om den rechtmatigen eigenaar...”

Zij zweeg, want Mr. Floss was op de deur toe gelopen, maakte ze dicht en draaide den sleutel om.
„Een oogenblikje, Miss Vancourt,” zei hij. „U vroeg me daareven iets — iets vreeselijks en ik stond op 't punt u te antwoorden, toen Mr. Gordon binnen kwam. Ik weet niet, of Mr. Gordon bekend is met de verdenking die om hem rust — er zal een aanklacht tegen hem worden ingediend — misschien is het al gebeurd...”

Jack keek van de eene naar den ander. Stak er dan toch waarheid in wat Kate vreesde?

„Wat voor 'n aanklacht?” vroeg hij ernstig en zoo volkomen kalm, dat Mr. Floss er even door van de wijs raakte.

Hij keek den jongen man scherp aan.

„Mr. Gordon,” zei hij langzaam, „ik mag u wel waarschuwen. Alles wat u zeggen zult zal tegen u worden aangevoerd. U kunt spreken of zwijgen. Er is een moord gepleegd; het lijk is in *Hawk's Pool* gevonden.”

Jack schrok, maar niet op de manier van een schuldige.

„Enkele dagen geleden heeft Miss Vancourt nog een andere ontdekking gedaan. Ik weet niet of die verband houdt met de misdaad.”

Terwijl hij sprak, haalde hij opeens het trommeltje te voorschijn, dat Esther onder den haardsteen had gevonden en hield het hem voor.

Jack keek ernaar.

„Dat is van mij,” zei hij kalm. „dat wil zeggen —”

Hij aarzelde en Mr. Floss hief waarschuwend de hand op, maar Jack vervolgde: „Ik heb dat trommeltje verborgen onder den haardsteen in het huisje waar ik hier woonde. Er zitten bankbiljetten in en 'n portefeuille — ze zijn van — ik heb alle reden om aan te nemen, dat ze van den schurk zijn die” — hij keek naar Esther en aarzelde weer — „die mij in Australië bijna vermoordde en die mijn vriend —”

Esther week achteruit met een zachten kreet en Mr. Floss zei ernstig:

„Stil! Ga niet verder! Het is mijn plicht u te zeggen, dat ik alle reden heb om aan te nemen, dat de man waarvan u spreekt vermoord werd en dat zijn lijk in *Hawk's Pool* geworpen werd.”

Jack uitte een kreet van verbazing.

„Hij — hier — hier in Vancourt? Hoe — waarom...?”

„Hoe kwam u aan die bankbiljetten en die portefeuille?” vroeg Mr. Floss. „Maar neen, dat wil ik u liever niet vragen — ik heb er 't recht niet toe.”

„Het volste recht,” zei Jack kalm. „Ik vond ze toen ik den man achtervolgde, dien ik toevallig in Londen zag, bij *Hyde Park* — toen ik in de stad was om die machines voor u te koopen,” verklaarde hij nader aan Esther — „ik kreeg hem te pakken, maar hij wist me te ontsnappen, en geheel bij toeval zag ik hem weer. — Wat is er?”
Mr. Floss hief beide handen op om hem het zwijgen op te leggen.

„Geen woord meer,” zei hij ernstig. „Ieder woord dat u spreekt zal tegen u...”

Esther kreunde pijnlijk en Jack keek met rood gezicht en vlamme oogen, van haar naar den advocaat.

„Bedoelt u, dat ik van moord verdacht word?” begon hij. Maar er werd op de deur geklopt en Mr. Floss ging ze openen, terwijl hij de twee anderen wenkte om zich stil te houden.

Selby Layton kwam binnen, gevolgd door Harry Coverdale. Layton was zeer bleek en met schichtige oogen keek hij van den een naar den ander. Toen kwam hij naar voren om Esther de hand te reiken.

„Lieve Esther, wat — wat is er toch gebeurd? Waarom staan al die menschen daar buiten, en — Goeden morgen, Mr. Floss. Is er iets gebeurd? Wat is er, liefste?”

Zijn stem klonk zacht en vlelend en met teedere blikken keek hij haar aan.

„Ja, Mr. Layton, er is iets gebeurd,” zei Mr. Floss op grimmigen toon, want hij had een, naar hij meende ongemotiveerde, antipathie opgevat tegen den jongen man. „Niets minder dan moord...”

Selby Layton schrok en zijn gezicht werd nog bleeker.

„Moord? Wie?...?”

Hij zweeg plotseling, want Harry Coverdale was nu verder de kamer in gekomen en na Jack even scherp te hebben aangezien, stak hij hem, glimlachend, de hand toe:

„Hoe gaat 't met je, Vancourt? Ik zie, dat je ontdekt bent! Nou, ik mag je wel feliciteeren, in elk geval ben ik dolblij je weer te ontmoeten!”

Jack, die er meer verlegen uitzag dan verheugd, schudde hem de hand en Selby Layton stond hijgend naar hen te kijken.

„Vancourt? Vancourt?” zei hij. „Waarom noemt u dien man...? Dat is die Gordon, die met de arme Kate Transom is weggelopen.”

„Dat is een leugen, Mr. Layton,” zei Jack kalm, doch met vlamme oogen.

Selby Layton lachte spottend.

„Jammer, dat je het tracht te ontkennen,” zei hij. „Ik heb jullie samen gezien, Mr. Gordon.”

„Dat is best mogelijk. We woonden in hetzelfde huis,” zei Jack, „maar Kate Transom is een braaf onschuldig meisje. Ik ga nu naar haar vader. Moet u misschien met me mee gaan, Mr. Floss?”

„Maar Vancourt! Waarom noemde u hem Vancourt?” vroeg Selby Layton aan Coverdale.

„Omdat hij zoo heet. Dit is Sir John Vancourt, de neef en erfgenaam van Sir Richard Vancourt,” zei Coverdale ernstig.

Selby Layton, geheel van streek, keek naar Esther.

„Maar deze dame — Miss Vancourt — is toch de eigenares van *Vancourt Towers*?”

Mr. Floss had Jack nu nauwkeuriger aangekeken, en voor de eerste maal van zijn leven scheen de oude rechtgeleerde geheel buiten zichzelf te geraken.

„Wat is dat?” zei hij. „Bent u werkelijk...?”
Ja, nu ik 't hoor — nu ik u beter bekijk — u lijkt op hem! John Vancourt! Dan — dan —”

Jack maakte een onverschillig gebaar.

„Daar kunnen we later wel over praten,” zei hij. „Nu moet ik eerst een meisje gaan helpen, wier goeden naam men heeft beklad.”

Hij boog voor Esther en ging de kamer uit. Bij de deur bleef hij nog even staan om tegen Mr. Floss te zeggen:

„Ik blijf in het dorp — voor het geval, dat men mij noodig mocht hebben.”

Niemand probeerde hem tegen te houden, maar allen keken ze hem na, toen hij, tusschen de opgewonden menigte door, naar Transom's huisje ging.

EENENVEERTIGSTE HOOFDSTUK

Terwijl Jack voortliep dacht hij met verbazing en woede aan de verdenking die op hem gevallen was, maar hij voelde zich niet bijzonder ongerust. Hij meende, dat hij zich wel spoedig van die ongerijmde verdenking zou kunnen zuiveren.

Eigenlijk dacht hij ook meer aan Esther en haar veranderde positie dan aan zijn eigen aangelegenheden. Wat zou ze doen? Zou ze weigeren een behoorlijke compensatie — bijvoorbeeld de helft van het inkomen — van hem te ontvangen? En zou ze nu toch trouwen met Selby Layton?

Jack was nooit bijzonder gesteld geweest op dien man, maar nu was het, alsof hij hem haatte.

Toen hij Transom's huis naderde, kwam Transom's booze luide stem hem tegemoet en terwijl hij het voortuintje doorliep hoorde hij hem zeggen:

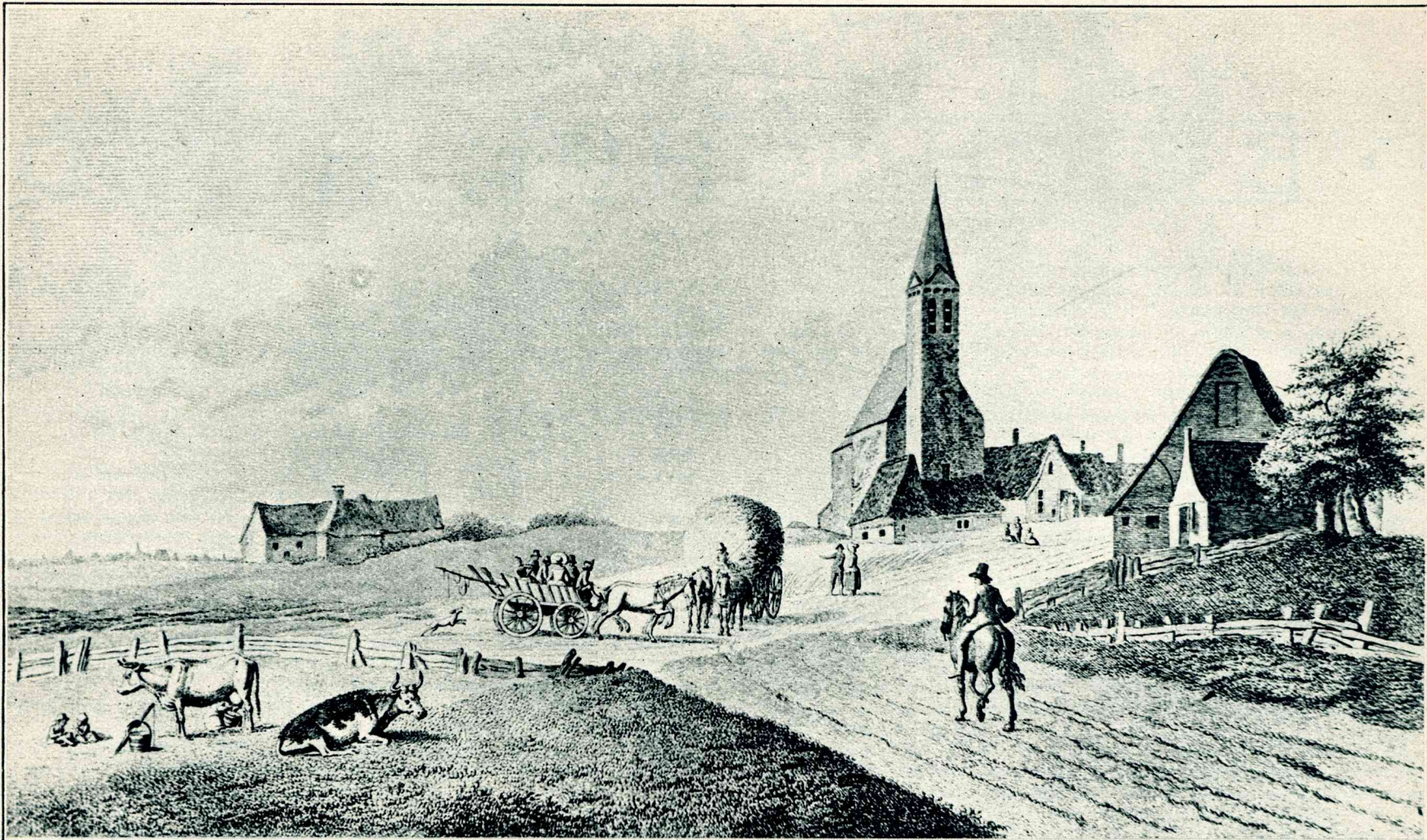
„En waar is hij dan, hè? Als er dan niks gebeurd is, waarom durft hij dan niet hier te komen?”

„Bedoelt u mij?” vroeg Jack, terwijl hij binnen trad. „Goeden morgen. Hoe maakt u 't?”

Kate zat in een stoel, met gebogen hoofd. Miss Woods stond bij het venster en Transom stond bij den haard.

„Wat beteekent dit allemaal?” vroeg hij op diep beleedigden toon: „Daar is m'n meisje weer terug gekomen — m'n arme meid, die u van me weggehaald hebt, Mr. Gordon!”

„Zwijg Transom,” zei Jack kalm en ernstig. „Laten we elkaar goed begrijpen. Juffrouw Transom is niet met mij weggegaan. Ik heb haar toevallig ontmoet in Londen, waar ze geen vrienden had en geen onderdak — toen heb ik haar mee genomen naar kennissen van mij. Een van de kennissen is hier.”

OOSTERLAND OP WIERINGEN.

Naar een achttiende-eeuwsche kopergravure.

DE UITSLAG van onze Kerst-prijsvraag

Zoo verrassend was het succes onzer laatste prijsvraag en zoo oversteepend het aantal inzendingen, dat geen enkele onzer vroegere opgaven daarbij in vergelijking kan komen. Naast de eenigszins geheimzinnige aantrekkelijkheid van het vraagstuk moet dit wel te danken zijn hieraan, dat juist de groote feestweek van December zich zoo bij uitstek er toe leent, om rond haard of tafel geschaard, gezamenlijk zoo'n gezellig raadsel uit te puzzelen.

Het nazien dier ontelbare oplossingen vergde dan ook geruimen tijd en wel mag vastgesteld worden, dat de juiste oplossingen verreweg in de meerderheid waren.

Deze luiden:

1. als papier bereide dierenhuid: perkament;
2. product van een bepaalden vogel: sperweri;
3. uitstekend: opperbest;
4. plaatsje in Groningen: Loppersum;
5. bepaald soort vruchten: handperen;
6. tuinversiering: bloemperk;
7. barbier van een koning: hofkapper.

Het spreekt vanzelf, dat sommige afwijkingen van deze officieele oplossing, die toch aan de vereischten voldeden, zooals b.v. superieur in plaats van opperbest, en klei- of kwee-peren, in plaats van handperen, eveneens als goed werden gerekend.

De Hoofdprijs:

Een open Eiken Boekenkast

viel bij loting ten deel aan den Heer

C.Th. Schutte Jr., Nieuwe Looiersstraat 88 I, Amsterdam

Onder de talrijke overige goede oplossers wees het lot de volgende inzenders als prijswinnaars aan:

De navolgende personen kwamen voorts voor een prijs in aanmerking. Zooveel als mogelijk was, is met hun wenschen rekening gehouden. De prijzen worden dezer dagen door onze administratie toegezonden.

G. J. de Zinger, Waddenweg 109, Amsterdam N.; Mevr. Schumacher, Borsenburgstraat 26111, Amsterdam Z.; D. Mens, Nigellestraat 60, Amsterdam Z.; C. Meijer, Marnixstraat 881, Amsterdam C.; G. Bosma, Stuijvesantstr. 291, Amsterdam W.; J. Postma, v. Zesenstraat 115111, Amsterdam O.; C. Ruppert, Dan. Stalpertstr. 61, Amsterdam Z.; J. J. Th. Kapper, Spuistraat 27, Amsterdam C.; W. J. Hofman, v. d. Pekstraat 101, Amsterdam N.; C. G. Hoek, Jacob v. Lennepkade 176huis, Amsterdam W.; D. van Kleef, Bentinckstraat 10711, Amsterdam W.; H. J. de Ruijter, Bilderdijkkade 4011, Amsterdam W.; C. Leeuwen, van Heemskerkstraat 24, Amsterdam; C. Steekma, Warmondstraat 1271, Amsterdam W.; J. Prijs, Molukkenstraat 1861, Amsterdam O.; H. den Bode, Ingogostaat 8111, Amsterdam O.; A. Balthazar, Aurikelstraat 721, Amsterdam N.; A. Mulder, Ortheliusstraat 138 I, Amsterdam W.; H. Bolkesteyn, Silenestraat 261, Amsterdam N.; M. Scheepstra, Melkweg 11, Bussum; P. Blom Jr., Oosterhaven 20, Enkhuizen; N. Bos, Beresteinscheweg 22, Hilversum; N. Nat, Schoolstraat 10. IJmuiden; G. Groot, Weerval 13, Purmerend; H. v. Huissteden, Overmeer C 72, Nederhorst den Berg; P. Agema, Brokkeveldweg 176, Den Helder; P. Veer, Nieuweweg B 3, Hoogkarspel; P. Kossen, Beets no. 85 (N. H.); F. Schallee, Westerdijk 75, Hoorn; J. Schippers, Wilhelminastraat 8, Weesp; A. Middelbeek, Lange Begijnestraat 30, Haarlem; R. Akkerman Kzn., Schermerhorn; J. Ben, Hillegommerdijk 923, Hillegom; A. Rol, Heer Hugowaard (Zuid); G. Visser, Militairenweg 135, Krommenie; G. Dekker, Skagerrak 23, Zaandam; J. Heins, Benedenweg 111, St. Pancras; Z. Tijm, Broekerhaven B 275, Bovenkarspel; A. Wijker, Torenstraat 9, Egmond aan Zee; H. Kistemaker, Valkkoog, St. Maarten (N. H.); G. Groot, Tjallerval, Schagen; M. Witsteen, Texel; J. Schuurman Jzn., Weteringplantsoen 16, Aalsmeer; A. Pootjes, Schoterweg 126r., Haarlem; L. Wiersma, K. v. 't Veerstraat 46, Alkmaar; A. Raayen, Anna Paulownastraat 27, Zaandam; A. Mulder, Oversluispad 25, Wormerveer; A. v. Balen Jr., IJweg 13, Zwanenburg (Halfweg); Wed. P. Hartog, Middenweg 23, Beemster; H. Verhagen, Assenburgstraat 19, Beverwijk.

De prijzen, bestaande uit de luxe-voorwerpen, die bij de opgave onzer Kerstprijsvraag werden aangekondigd, zullen in den loop der volgende week aan de winnaars worden toegezonden, waarbij zooveel mogelijk rekening gehouden wordt met door de inzenders zelven geuite wenschen dienaangaande.

Rest ons slechts, den winnaars oprecht geluk te wenschen met hun buitenkansje. En hun, wien het lot dezen keer minder gunstig gezind was, wenschen we goeden moed toe voor den volgende keer.

Lente in Japan.

„Allemaal goed en wel,” zei Transom klaaglijk. „Maar die arme meid d'r goeie naam is toch naar de maan en...”

„Vader!” riep Kate op smeekenden toon.

„Hou jij je mond en laat je vader uitspreken!” wees Transom haar terecht. „Haar goeien naam is ze kwijt — ze zeggen allemaal, dat ze d'r met u vandoor is geweest.”

„Dan liegen ze allemaal,” zei Jack grimmig.

„Ze zeggen het toch maar! En als vader zijnde, vraag ik u: bent u van zins om met 'r te trouwen?”

„Ja”, zei hij.

Kate schrok. Het bloed stroomde haar naar 't gezicht en zij uitte een lichten kreet.

„In orde!” riep Transom, met een opgewonden triomf in zijn stem. „Dat noem ik je gedragen zooas 't hoort — ik heb overigens altijd gezegd, dat u 'n echte heer was!”

„Dank u!” zei Jack droogjes. „Maar u laat me niet uitspreken. Ik ben volkomen bereid met Kate te trouwen, indien zij me wil accepteren, maar...”

„Maar? Niks te maaren!” riep Transom. „U hebt het gezegd, voor getuigen — vergeet dat niet, Mr. Gordon! Die juffrouw hier heeft 't gehoord — maar u bent er niet zoo eentje die niet zich an z'n woord houdt!”

„Dat 's wel in orde,” zei Jack, terwijl hij Kate's hand in de zijne nam; maar zij keek hem even treurig aan en trok haar hand weg. „Ik ben echter bang, dat ik niet bepaald een geschikte man ben.”

„Waarom zou u niet geschikt wezen?” vroeg Transom argwanend. „Trek je hand niet weg, Kate! Doe niet zoo gek, meid! Je vader weet 't beste, wat goed voor je is — en Mr. Gordon heeft, onder getuigen, gezegd, dat hij met je zou trouwen! — Wat bedoelt u met niet geschikt?” vroeg hij nogmaals op scherpen toon.

Terwijl hij sprak, zag Jack eenige mensen het pad opkomen. Hij herkende Mr. Floss, Coverdale en Selby Layton, gevolgd door een kleine menschenmenigte en den dorpsveldwachter. Maar naast Mr. Floss zag hij ook de tengerere figuur van Esther en nu had hij nog slechts oogen voor haar.

Jack wees naar hen, toen ze bij de deur kwamen. „Zij zullen 't je wel vertellen, Transom,” zei hij. „Wat is er aan de hand?” stamelde Transom. Mr. Floss knikte even.

„Mr. Gordon, ik vrees, dat ik — dat ik tegen u zal moeten optreden.”

Coverdale kwam, met 'n smeekend gebaar, naar voren.

„Vancourt, kan je dit geheim niet ophelderen?” zei hij. „We hebben de zaak van alle kanten bekeken en geen van ons kan eraan gelooven, dat je schuldig bent. Kom! Ik weet wel, dat je 'n koppige kerel bent, maar — Vraag Vancourt om u de zaak uit te leggen, Mr. Floss, om te zeggen, waar hij dien nacht geweest is!”

Mr. Floss fronste de wenkbrauwen.

„Ik heb het recht niet, om hier vragen te stellen, Mr. Coverdale. En ik moet u verzoeken, hem niet

Sir John Vancourt te noemen. Er is geen bewijs van zijn aanspraak op —”

„Ik heb geen aanspraak gemaakt,” zei Jack op koelen toon. „Maar dat doet hier niets ter zake.”

Mr. Floss maakte een ongeduldig gebaar.

„Er is geen enkel bewijs, dat hij de neef en erfgenaam van Sir Richard zou zijn, dan dat u hem herkent.”

Transom stond, met open mond, van den een naar den ander te kijken. Toen kwam hij een stap naar voren en stak zijn hand op om de aandacht te trekken. Allen keken hem verbaasd aan.

„Wacht even, Mr. Floss — Mr. Gordon, u hebt immers gezegd, dat u met m'n dochter Kate wilt trouwen?”

Jack ging naast Kate staan.

„Ja,” zei hij.

„Goed! U hebt 't allemaal gehoord!” riep Transom. „Dan zal ik u eens wat zeggen! D'r is nog iemand, die dezen heer kent, Mr. Floss, en dat ben ik! Hij is de vermiste Sir John Vancourt, die ze dachten, dat in 'n bosch bij Wally Ford vermoord was! Hoe ik weet, dat hij Sir John is? Omdat ik bij die bende was, die derlui overviel in de hut — dat 's te zeggen, ik heb zelf niks gedaan — ik heb niks gestolen en ik wist niks af van — van den moord. Ik stond buiten voor de hut — ik heb daar uren lang op wacht gestaan en ik kwam naar binnen hollen om te zeggen, dat de politie d'r ankwam. Mr. Gordon hier — Sir John bedoel ik — zal 't nog wel weten!”

Jack keek hem verbaasd aan, en Transom scheen te genieten van zijn verhaal, ondanks het feit, dat hij tot de bende struikrovers had behoord.

„Toen ik voor de hut op wacht stond, hoorde ik ieder woord, dat de heeren gezegd hebben. Ik hoorde ze lezen in de krant en toen vertelde Mr. Gordon — dat is niet deze meneer — aan Mr. Burton van z'n zuster. Deze meneer heette Arthur Burton, en ik ken d'r een eed op doen —”

Harry Coverdale knikte.

„Waarom, weet ik niet, maar toen z'n kameraad dood was, verwisselde hij de namen en dat wist de politie natuurlijk niet. Ik kende hem terug, toen ik hem in 't bosch zag — weet u wel, Mr. Gordon — Sir John, wil ik zeggen — dien avond toen Kate kwam —”

Jack knikte.

„En toen dacht ik bij me zelf: Dit is de ware erfgenaam, dacht ik, dit is de echte Sir John —”

„Waarom bent u daar niet dadelijk mee voor den dag gekomen?” vroeg Mr. Floss op strengen toon.

Transom schudde het hoofd.

„Wat had ik te praten, as de hooge heeren hun mond houden,” antwoordde hij. „En ik was bang — ik hoorde immers bij die bende — Maar nou zal Sir John d'r wel voor zorgen dat me niks gebeurt. 't Waren mijn zaken ook niet — maar nou wel, nou Sir John gaat trouwen met m'n dochter!”

Hij keek trotsch en zelfvoldaan om zich heen; toen deed een kreet van Kate hen allen schrikken. Zij was opgestaan en stond daar nu hoog opgericht.

„Dat is niet waar!” zei ze. „Hij — hij zal niet met me trouwen. Ik — ik wil niet!”

Transom greep haar vloekend bij den arm.

„Wat? Hou je mond, jij kwaje meid; ik wil niet?”

„Laat me, vader!” steunde zij. „Ja, ik wil niet! Ik zou liever sterven dan dat hij zich voor mij zou opofferen — ik weet waarom hij me heeft gevraagd. Omdat u allemaal dacht, dat ik met hem was weggelopen — maar dat is niet waar, dat is niet waar!”

„Waarom liep jij dan weg?” schreeuwde haar vader. „Geef antwoord, jij — jij slechte meid! Waarom ben je dan weggelopen?”

„Schei uit, Transom!” zei Jack grimmig, en hij ging naar Kate en nam haar hand in de zijne.

„Het offer zou aan jouw kant wezen. Kate, niet aan dien van mij, want, zooals Mr. Floss je vertellen zal, ben ik van moord beschuldigd.”

Zij uitte een kreet en liep naar haar vader, maar hij duwde haar van zich af.

„Wat?” gromde hij woest. „Moord?”

„Moord op den man, die in *Hawk's Pool* gevonden is,” zei Mr. Floss, terwijl hij hem scherp aankeek. „Hij was Dinsdags bij je geweest, Transom.”

Transom schrok en gluurde naar Jack.

„Ja, ik kende hem! En ik kan u ook vertellen, wie 't gedaan heeft! Hij heeft 't gedaan!” Hij wees op Jack, die, met over elkaar geslagen armen,

tegen den schoorsteenmantel leunde, zijn oogen op Esther gericht. „Die man was de aanvoerder van de bende. Hij is bij me geweest, zooals Mr. Floss zegt, en wat meer is, ik heb hem nog gewaarschuwd voor Mr. Gordon — Sir John Vancourt wil ik zeggen. Want die man, Denzil, was 't, die den kameraad van Sir John dood geschoten heeft, toen hij op Sir John wilde schieten — en Denzil zelf zei — as ze mekaar tegenkwamen —”

Mr. Floss hief de hand op. Het was hem niet eerder mogelijk geweest, den woordenvloed van den man te stoppen.

„Wees voorzichtig, Transom! Je zal dit onder eede moeten herhalen.”

„Dat zal ik!” antwoordde Transom, om zich heen kijkend. Zijn woedende blik bleef rusten op Kate en hij greep haar bij den arm en duwde haar naar voren. „En hier is d'er nog eentje, die 't ook zal kunnen getuigen. Nou begrijp ik 't ineens allemaal! Ze is weggelopen, omdat ze wat van hem weet! Zij is dien avond in 't bosch geweest — daar heeft ze Mr. Gordon natuurlijk gezien — en ze is weggelopen, omdat ze wat weet! Spreek op jij. . .!”

Hij hief de hand op, alsof hij haar wilde slaan, maar Jack greep hem bij den arm en slingerde hem in 'n hoek. Kate liet zich neervallen in 'n stoel, met haar hoofd in de handen.

Er viel een akelige stilte, die verbroken werd door Selby Layton.

„Ik ben bang, dat de zaak er slecht voorstaat,” zei hij, als half tegen zijn wil. „Ik hoor zoo juist, dat zij het geweer van dien man in handen heeft weten te krijgen. Een van de opzichters heeft 't gevonden, dicht bij *Hawk's Pool* en zij heeft 't van hem afgetrosgeld. Ze zei, dat 't van Dick Reeve was. Is niet zoo, Johnson?”

Johnson, de opzichter, knikte onwillig en schoof nog wat meer op den achtergrond. „Dan is er het feit, dat hij dien avond verdween, zonder eenige reden,” vervolgde Selby Layton. Hij zweeg opeens, alsof hij te ver gegaan was, want Esther schoof een eindje van hem vandaan. „Maar misschien kan Mr. Gordon — Sir John — de zaak wel uitleggen?”

Jack leunde weer, met over elkaar geslagen armen, tegen den schoorsteenmantel aan. Hij was bleek, maar zijn vlamme oogen gingen heen en weer.

„Ik heb niets uit te leggen, want er is hier niemand, die me zou gelooven,” zei hij kalm.

Kate hief het hoofd op, maar Esther kwam naast hem staan, met opgeheven hoofd en oogen, die nog meer van verontwaardiging schitterden dan de zijne.

„Jawel!” zei ze op zachten, maar duidelijken toon. „Ik geloof u. Ik durf met mijn leven ervoor in te staan, dat u onschuldig bent!”

Onwillekeurig stak zij de hand uit en even onwillekeurig drukte hij die.

„Ik dank u!”

Selby Layton kwam op hen toe met bleek gezicht.

„Esther!” riep hij verwijtend.

Zij keek hem aan alsof zijn tegenwoordigheid en zijn verwijt meer waren dan ze dragen kon.

Op dat oogenblik kwam er beweging in de menigte, die ruimte maakte om twee mannen door te laten. Een van hen was Dick Reeve — bleek en met een verband om 't hoofd.

Bij het zien van Dick Reeve werd Selby Layton rood; hij schoof achteruit toen de begeleider van Dick Reeve de kamer in kwam en naar Mr. Floss vroeg.

„Ik ben Mr. Floss,” zei de oude rechtsgeleerde.

„Dank u, meneer — mijn naam is Bowler — Scotland Yard —”

Mr. Floss knikte.

„k Kom voor dien moord, meneer.”

„Hoe wist u daarvan?” vroeg Mr. Floss verbaasd.

De detective knikte in de richting van Dick Reeve, die suf voor zich uitstaarde.

„Die man heeft een verklaring afgelegd in 't ziekenhuis. Ze hebben mij laten halen, en zoodra hij in staat was om te reizen, ben ik met hem hierheen gekomen.”

Selby Layton haalde verlicht adem en van terzijde bleef hij Dick Reeve in 't oog houden. Zijn uur van triomf was nabij. De schijn was al sterk genoeg tegen dien Gordon — dien Sir John, die ineens te voorschijn was gekomen, om Esther van al haar rijkdommen te berooven — en de getuigenis van Dick Reeve zou de deur dicht doen!

„Wat voor verklaring heeft hij afgelegd,” vroeg Mr. Floss.

„Deze man, Richard Reeve, is getuige geweest van een moord,” zei de detective, „op Dinsdag, den zevenden van de vorige maand, bij 'n meertje, *Hawk's Pool* genaamd, gepleegd.”

Er volgde een opgewonden gemompel. Jack stond hoog opgericht en strak keek hij naar Reeve.

Mr. Floss haalde diep adem.

„Hier is de beschuldigde, Mr. Bowler,” zei hij. „U kunt hem arresteeren.”

Kate gilde, maar Esther, de andere vrouw, die hem liefhad, gaf geen geluid. Mr. Floss wees naar Jack, en de detective liep op hem toe.

„Ik arresteer u in naam der wet, Selby Layton,” zei hij.

Weer ontstond er een opgewonden fluisteren. Slechts enkelen, die het dichtst in de nabijheid stonden van de voornaamste figuren in dit drama, hadden de woorden verstaan, en zij waren buiten zichzelf van verbazing. Selby Layton was gedurende 'n oogenblik niet in staat zich te verroeren. Gedurende een oogenblik slechts, want het instinct tot zelfbehoud kwam terstond bij hem boven. Met een vlugge, geruischlooze beweging schoof hij achteruit als om de menigte tegen te houden, slipte tusschen hen in en verdween.

Mr. Floss was de eerste, die weer spreken kon.

„Wie zegt u?” informeerde hij, rood van verbazing. „Hoe noemde u hem?”

„Zeker een van z'n vele namen,” zei de detective koel. „Selby Layton — zoo noemt u zich toch zeker?”

„Zeer zeker niet!” zei Jack grimmig. „Ik zou iederen anderen naam liever willen hebben! Ik heet toe-vallig John Vancourt — of Jack Gordon — u hebt maar te kiezen.”

„Ik dacht wel, dat hij meer namen had,” zei de detective droogjes tot Mr. Floss.

Uit de menigte klonken stemmen:

„Dat is Mr. Layton niet! Dat is Mr. Gordon! Mr. Layton was daar net nog hier — waar is hij naar toe?”

De detective keek verbaasd om zich heen.

„Wat is dat?” zei hij op scherpen toon.

„Moet u Mr. Gordon niet arresteeren?” vroeg Mr. Floss verbaasd.

„Zeker niet — als hij niet tevens Selby Layton is!” antwoordde de detective bruusk. „Ik moet Selby Layton hebben, die op *Vancourt Towers* logeerde.”

Tot verwondering van allen klonk nu Selby Layton's stem uit de menigte. Hij had in de laan twee politie-agenten gezien en was toen kalm teruggekeerd.

„Dat is mijn naam,” zei hij, zoo onverschillig mogelijk.

De detective wendde zich dadelijk tot hem.

„Mr. Layton, ik arresteer u!” zei hij.

„Met welk recht?” vroeg hij met 'n kalmte, welke allen verbaasde, behalve Dick Reeve, die suffig stond toe te kijken.

Mr. Bowler ging tusschen Selby en de deur in staan. Hij haalde eenige papieren uit den zak.

„Deze overeenkomst en die brief met portret werden gevonden dicht bij de plek, waar de misdaad heeft plaats gegrepen; en deze vulpen, met de initialen van Selby Layton. Een door Mr. Selby Layton onderteekende cheque werd in den zak van den vermoorden man gevonden.”

Een rilling van afschuw ging door de menigte en Esther sloeg de handen voor haar gelaat.

Maar Selby Layton scheen onbewogen. De angst in hem gaf hem kracht tot wanhopig verzet.

„Ik ontken niet, dat die pen van mij is. De overeenkomst werd door den overledene opgemaakt. Ik ontmoette hem bij *Hawk's Pool*. De man heette Denzil Maykew; hij was mijn zwager. Hij vroeg me om hulp — niet voor den eersten keer; en u ziet, dat ik hem ook werkelijk helpen wilde. Hij bekende, dat mijn vrouw, zijn zuster, dood was, dat die brief valsch was. Natuurlijk wilde ik liever niet laten blijken, dat ik met hem verwant was —” Zoover was hij gekomen met zijn uitleg, die in alle kalmte gegeven werd, toen er een kreet klonk uit het andere einde van de kamer en aller oogen richtten zich op Miss Woods, die bij de trap stond en Selby Layton aanstaarde. Hij zag haar, werd spierwit en zweeg opeens.

Zij strekte de hand naar hem uit.

„Dat is mijn man!”

(Slot volgt)

Kersenbloesem.

Kon nooit boter eten.

Als kind reeds maagzuur.

Goed voedsel - slechte spijsvertering.

Denk toch niet, dat U bepaalde spijzen niet moogt eten, omdat U ze niet verdragen kunt. De fout ligt immers meestal niet bij het eten, doch bij uw spijsvertering. Zorg daarom dat uw spijsvertering in orde is en U kunt eten wat U maar wilt. Zoo ging het ook met deze vrouw:

„Ik gebruik Kruschen Salts nu ongeveer drie jaar. Ik begon het eigenlijk te gebruiken voor reumatiek, waar ik toen hevige last van had. Kruschen maakte hier spoedig een eind aan en nu heb ik er zelden of nooit last van. Maar wat ik het grootste succes van Kruschen vind is, dat het een einde maakte aan mijn voortdurende maagzuur, waar ik reeds als kind last van had. Ik heb nooit boter kunnen eten en altijd maar een heel klein beetje vet. Nu eet ik juist erg graag boter, en eet het zelfs veel, zonder eenig bezwaar. Ik heb Kruschen Salts al in honderd gevallen aangeraden.

Mevr. A. M. W.”

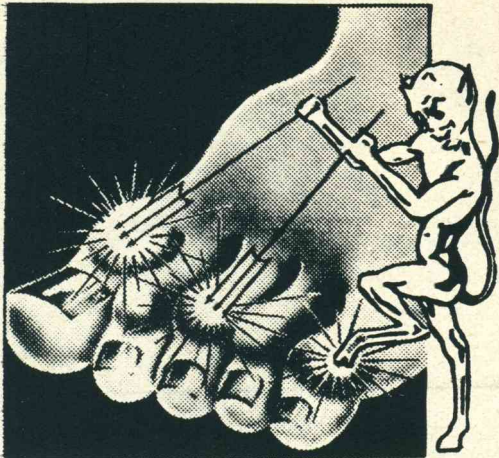
Denk eens een oogenblik na over de oorzaak van uw indigestie. Uw inwendige organen hebben aan verkracht verloren, en de maag- of verteringszappen houden op vol-

doende te vloeien. Uw voedsel — in plaats van verteerd te worden en opgenomen in uw lichaam — hoopt zich nu op in uw maag en inwendige organen en brengt schadelijke zuren voort. Het onmiddellijke gevolg van de zes zouten in Kruschen is een natuurlijke aansporing voor de verterings- en andere lichaamszappen. Al spoedig nadat U met Kruschen Salts begonnen bent, kunt U den invloed ten goede merken. U zult met groote voldoening bemerken, dat U van alle maaltijden kunt genieten, zonder eenige onaangename gevolgen. En als U doorgaat met „de kleine dagelijksche dosis“ zult U inzien, dat de verbetering die Kruschen U bracht, van blijvenden aard is.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Import: N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, A'dam-C.,

Eksteroogen!

Een dokter geeft het middel aan om uwe voeten steeds vrij van likdoorns te houden.

„Snijdt nooit een likdoorn uit,” waarschuwt Dr. Read, „het is gevaarlijk, want daardoor zou bloedvergiftiging kunnen ontstaan. De veilige en gemakkelijke manier om likdoorns voor altijd kwijt te raken is Saltrates Rodell in warm water te doen, totdat de vrijgekomen zuurstof het water als volle melk doet uitzien en zoo zacht als regenwater heeft gemaakt. Als gij uw voeten in dit melkachtige bad doet, dringt de zuurstof in de poriën door en maakt de likdoorn week. Zonder pijn kunt gij dan de likdoorns met wortel en al verwijderen en ze zijn voor altijd verdwenen.” Pijnlijke, gevoelige en brandende voeten worden door Saltrates Rodell verzacht en genezen, wintervoeten en eeltknobbels eveneens. Na 's avonds zoo'n melkachtig bad genomen te hebben, kunt gij den volgenden dag lopen, springen, dansen en alles doen wat u lijkt. Geen likdoorns meer, noch vermoede of brandende voeten. Saltrates Rodell is voor een gering bedrag onder garantie bij Apothekers, Drogisten en in alle goede Parfumeriezaken verkrijgbaar.

Camilla Horn zegt: „Vele van mijne vriendinnen in het filmbedrijf en ik gebruiken steeds Nurblood en wij zijn er verrukt over.”

BLONDINES!

Een nieuwe Shampoo geeft aan donker geworden haar de oorspronkelijke goudglans terug. Laat niet toe, dat Uw mooie blonde haar aan schoonheid verliest, — dat de glans en kleur vermindert. Het van nature teere blonde haar vereischt bijzondere zorg! In „Roberts NUR-BLOND“ vindt U eindelijk de speciale Shampoo voor Blondines, die niet alleen het blonde haar de natuurlijke goudglans doet behouden, maar ook verkleurd of donker geworden haar weer de oorspronkelijke lichte goudkleur terug geeft. „Roberts NUR-BLOND“ laat geenerlei bestanddeelen achter, die blond haar donker en glansloos maken. Het bevat geen verfstoffen, geen schadelijke bleekmiddelen, geen henna. Reeds de eerste proeven toonen de verrassende uitwerking aan: het haar wordt zacht als zijde, krijgt een prachtige gouden glans en een aangename geur. Meer dan een miljoen Amerikaansche dames en ook honderdduizenden Duitse Blondines gebruiken NUR-BLOND met uitstekend resultaat. Indien de uitwerking niet aan de hoogste verwachtingen beantwoordt, geld terug! Overal verkrijgbaar. Neemt nog heden een proef.

ROBERTS NURBLOND

(in Amerika bekend onder den naam „Blondex“)
De Shampoo voor Blondines

Alleen-Vertegenwoordigers voor Nederland: Firma B. Meindersma, Den Haag, Westerbaanstraat 154/158

Ongunstig Weer

maakt voor Uw huid vooral een zorgvuldige behandeling met

NIVEA

noodig opdat ze niet ruw wordt en gaat barsten. Het beste is Uw gezicht en handen elken avond grondig in te wrijven. Maar ook overdag, alvorens naar buiten te gaan, kunt U Nivea nemen, daar ze volledig in de huid doordringt en geenerlei glans achter laat. Nivea geeft U de teint der jeugd; frisch en gezond wordt Uw uiterlijk.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Het verschil met luxe cremes: Nivea: grootere werkzaamheid, lagere prijs.
In doozen: van 15, 20, 40 en 90 cts. / In tuben: van 35 en 55 cts.

RONDOM HET Y

De nieuwe brug aan de de Ruyterkade.

Doorkijk
naar het Centraal
Station, vanuit het por-
tiek van het Scheepvaarthuis.

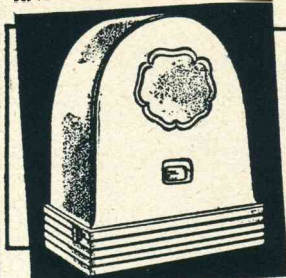
Aan de Prins Hendrikkade.

Stilte!

Slechts één oogenblik,
om U te kunnen zeggen, dat tegen
**verkoudheid, reumatiek
en alle soorten pijn**
Aspirin-Tabletten het bekendste en be-
proefde middel is.

ASPIRIN eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

**ZOO'N ONTVANGST
VIEL NOG GEEN
RADIOTOESTEL TEN DEEL!**

„HILVERSUM 5“

De nieuwe verrassende vinding
der Nederlandsche Seintoestel-
lenfabriek. De langverwachte
volmaking der Radiotechniek
door toepassing van een nieuw
principe:

SUPER-INDUCTIE

Super-Inductie, dat is: Selectiviteit en kwaliteit van weergave. „Hilversum 5“ stelt U in staat de programma's van elk station op de volmaakte wijze zonder de minste bijgeluiden van andere zenders te volgen. „Hilversum 5“ is de hoogste technische prestatie van heden. Wij zullen de „Hilversum 5“ gaarne eens bij U thuis laten hooren.

Prijs met ingebouwd electro-
dynamischen luidspreker
fl. 275

Gratis demonstratie door:

N.V. INSTRUMENTHANDEL
v. h. Firma P. GEERVLIT
Radio Technisch Bureau
Oude Spiegelstraat 3

en
Technisch Bureau
DUYVENÉ & REMMERS
1e van Swindenstraat 47-49
Filiaal Nassaukade 379

Wilt U slanker worden...

elastisch en gezond blijven, drinkt U
dan de alom aanbevolen aangename

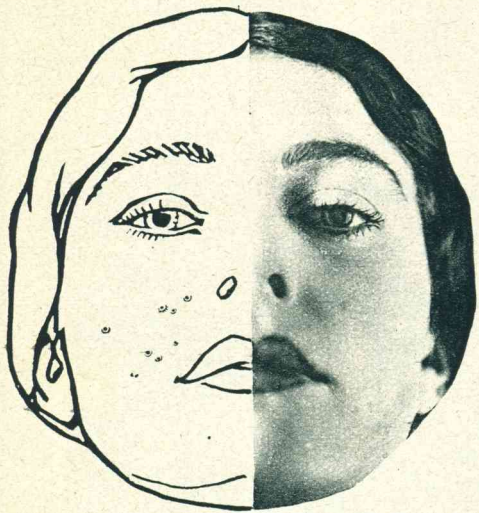
**Dr. E. RICHTER's
KRUIDENTHEE**

een natuurlijk middel, samengesteld
uit giftvrije geneeskrachtige kruiden.

Zij verwijdt de onzuiverheden in
Uw lichaam, bevordert de spijs-
vertering en stofwisseling en doet
de trage vetlagen verdwijnen, zon-
der dat U Uw levensgewoonte
behoeft te veranderen, zorgt zij
voor gezonde gewichtsvermindering

Hollandsche verpakking — Per pak f 1.50, verkrijgbaar in apotheken
en drogisten. Waar niet, bij den Gen.-vertegenw. voor Holland
GEORG FR. HABENICHT, Heerengracht 149 - Amsterdam.

Men lette vooral op den naam Dr. E. Richter
Hij waarborgt U het beloofde succes

Zuurstof reinigt onder de huid!

Puistjes, vetwormpjes en andere huidontsieringen ont-
staan onder de huid, niet aan de oppervlakte. Zij zijn
het gevolg van poriën, die verstopt zijn door vet-
afscheidingsen.

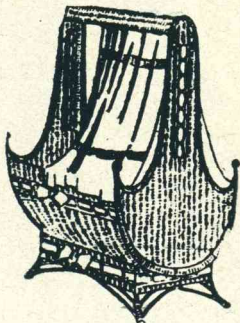
Water, dat zuurstof-houdend is geworden door toe-
voeging van Radox, zal de huidporiën openen en zijn
zuiverende bestanddeelen zullen doordringen tot be-
neden de oppervlakte der huid. Dit is de reden waarom
dames, die Radox in hun waschwater gebruiken, spoedig
een mooie smetteloze huid krijgen... en houden.

Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is
toereikend voor verscheidene weken. Imp.: N.V. Rown-
tree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.
Voor Indië verkrijgbaar bij de firma J. v. Gorkom & Co.,
Djocja en hare filialen.

Galsteenlijders!

Mevr. van Ooijen, Javastr. 225, Den Haag, schrijft over „ANTIFELLIN“:
„...ik wou, dat ik uw middel 4 jaar eerder had geweten; wij hebben de
steen nu in een fleschje.“ Vraagt gratis brochure bij fa. J. DWARSHUIS,
Jacobiijnerstraat 13e, Groningen

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

IN PARIJS LIGT EEN SCHAT VOOR U VERBORGEN!

Deze kostbare schat is de Hoofdprijs, groot **een miljoen francs** of **f 98.000.-** door den Franschen Staat gegarandeerde loten
Credit National de France émission 1920. Reeds 1 Februari 1932 trekking met diverse prijzen, **één miljoen frs., frs. 500.000.-**,
of 49000 gulden, **frs. 200.000.-, frs. 100.000.-, frs. 50.000.-** totaal 2000 prijzen. Tegen storting van slechts **drie gulden**
zenden wij u onmiddellijk een deelname, welke recht geeft op den **vollen prijs** (dus geen gedeelten), 2 stuks **f 5.80**, 3 stuks
f 8.50, 5 stuks **f 13.50**. Iedere koper ontvangt drie dagen na de trekking de lijst. Zendt nog heden postwissel of girostorting
no. 135173 aan de **Firma J. Sanders**, commissionair in effecten **Hoogstraat 4, Den Haag**. Tel. 116587
Bestel nog heden! Om den grooten prijs te trekken!

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

**IN DIT SPORTBLAD
leest u
ALLE VERSLAGEN**

**en
uitgebreid
Sportnieuws!**

J. F. KICKERT & ZN.
NIEUWE LEIESTRAAT 25
TELEFOON 4998 EN 4998
FABRIKANTEN VAN
BEKERS — LAUWERKRANSSEN
MEDAILLES EN INSIGNES
HET ADRES VOOR BETE GAMES SPORTNIEUWS

**HOTEL CAFÉ-RESTAURANT
„KRASNAPOLSKY“**
GEHEEL GEMODERNISEERD
DANCING
ZALEN VOOR
VERGADERINGEN EN BELOFTE PARTIJEN

BRUGMAN'S REISWAGENS
BRUGMAN'S AUTO-CAAR-ONDERNEMING
SPUISTRAAT 51 — TEL. 4957 — 51

**MIJNHARDT'S
Hoest-
tabletten**
Doos 30 cts

**EEN WELDA
HAAR WELDRUID
Berkhout**
PLAASING F. J. J. J. J.

COMPLETE MEUBEL

HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD

houdt u op de hoogte, vertelt u over de wedstrijden
van den Amsterdamschen Voetbal Bond en den
Amsterdamschen Volks-Voetbal Bond.

Een uitgebreid weekblad met interessante artikelen,
clubnieuws, sportoverzichten enz.

U leest dat alleen in Het Amsterdamsch Sportblad.

Abonneer u — 't kost maar f 2.— per half jaar (voor
leden A.V.B. f 1.—) — en u blijft op de hoogte.

Iederen Maandag in uw brievenbus.

Losse nummers 10 cent — aan alle Amsterdamsche
kiosken verkrijgbaar.

UITGEVERS: 'T KASTEEL VAN AEMSTEL, N.Z. VOORBURGWAL 69-73, AMSTERDAM

Laat ze maar praten...
U weet het beter...
U hebt het zelf gezien... in

DE STAD AMSTERDAM

Iedere week vol actuele foto's en ge-
zellige lectuur... met het weekblad „De
Humorist“ erbij om eens flink te lachen.
Bovendien gratis tegen ongevallen ver-
zekerd ook nog.

En dan de premieboeken... de prachtige
romans van bekende schrijvers, die u als
abonné voor maar 17½ cent per stuk
verkrijgen kunt...

Een week ontspanning en afleiding
voor 12½ cent
dat geeft u een abonnement op

DE STAD AMSTERDAM

ECHT AMSTERDAM

HET SLUISJE AAN DEN ZWANENBURGWAL

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62½; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.